YÜRÜYÜŞ

17 HAZİRAN 1969
FİATI: 125 KRŞ.
YIL: ? SAYI:
83

GENÇLİĞİN SAVAŞI BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİNDİR

başyazı

'Türkiye'de bir parti var,

Gerçek devrimci eylem karşısında statükocu oportünist gerçek kimliği ile ortaya çıkmak zorunda bırakılmış ve artık kimseyi kandıramaz hale düşmüştür. Böyle bir gelişme de Türkiye'de devrimci hareketin güçlenmesi bakımından son derece önemlidir.

DEVRİMCİ gençliğin direnişi için siyasî yelpazenin sağında yer alan başbakan Demirel «Mesuliyetsiz bir avuç insanın meydana getirdiği, başka devirlerde isyan addedilebilecek hareketler» diyor ve ardından, toplum polisi saldırılarının ardı kesilmiyeceğini bildirerek «Hükümet gayet kararlıdır «tehdidini savunuyor. İçişleri bakanı Sükan da başbakanı doğruluyor ve «Şehir caddelerinde anarşi yaratmak isteyenlerin bütün suç dellileriyle yakalandıklarını» iddia ediyor.

AP'nin bu kesin vaziyet alışına karşılık başta CHP, göbekçi siyasî örgütlerin sözcüleri hesaplı hareket eder gözükmektedirler. Biricik düşünceleri önümüzde ki seçimlerdir. Tek tasaları gençlik hareketinin seçimde başarı şanslarını arttırıp arttırmıyacağıdır. Devrimci gençlik hareketine karşı TİP'in statükocu yönetiminin tutumu Demirel'inkinden pek farklı değildir. Kendini aşan olaylar karşısında şaşkınlığa uğramış bir Aybarın İstanbul ve Ankara'da devrimci gençlerin mücadelesi hakkında söyledikleri çok ilginçtir.

Aybar olaylarla ilgili demecinde «Türkiye'de oyun içinde oyun içinde oyun oynandığını, otoriter bir hükümet getirmek için anarşi yaratıldığını» öne sürmüş... Bazı dış cevrelerin «Türkiye'de «demokrasiye paydos» dedirtmek için çalıştıklarını» iddia etmiştir. (Cumhuriyet 12-6-1969)

Yani bilimsel yetenek ve yaşantılarıyla profesörlük ünvanına lâyık olmadıkları sabit olan bazı şahısların tezgahladıkları, öğrencileri, arkadaşlarının katili durumunda olan toplum polisinin denetiminde sınavlara sokmaya kalkışma gibi bir hakareti; Danıştay'ın da kararıyla kanunsuzluğunu onayladığı bir davranışı sineye çekme zilletini göstermeyip, demokratik haklarını kullanarak direnen öğrenciler oynanan bir oyunun aletidirler, anarşi yaratmalarının amacı, Türkiye'de Aybarın mevcut saydığı «demokrasiye» paydos dedirtmek için otoriter bir hükümet getirmektir. Budur TİP sözcüsünün dediği...

İŞBİRLİKÇİ sermaye feodal ağa ortaklığının politika alanında baş temsilcisi iktidardaki AP'nin sözcülerinin demeçleri ise Aybarı rahatlatacak cinstedir. Demirel olsun, Sükan olsun, İstanbul ve Ankara olaylarını tıpkı onun gibi olumsuz biçimde değerlendiriyorlar ve demokrasiyi korumak için sert davranıcaklarını «kararlı» hareket edeceklerini vaadediyorlar. Bizdeki filipin tipi parlemento demokrasisinin iki ucunun, gerçekten millici, gerçekten demokratik, gerçekten devrimci gençlik hareketi karşısında aynı safta birleşmeleri ibret dolu bir gelişmedir.

BU bir yıl içinde Türkiye öğrenci gençliğinin can pahasına, kan pahasına tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye uğruna yürüttüğü millici mücadele pek önemli sonuçlar vermiştir. Sahte solcu oportünistlerin «Küçük burjuva anarşmizi» diye nitelendirmek küstahlığında bulundukları gençliğin, geniş halk çevrelerinde de destek bulan millici mücadeleleri olmasaydı, tayini Türkiye için bir hakaret niteliğ taşıyan CIA ajanı Komer bugün Ankara elçiliğinde makamında oturuyordu. Gençliğin ve halkın anti-emperyalist mücadelesi olmasaydı Amerikan 6 cı filosu peryodik ziyaretlerini düzenli olarak sürdürmekteydi şu anda..

Burada emekçi halktan mütevazi bir vatandaşın bu konudaki sözlerini aktarmanın gereği var: Şöyle demiştir vatandaş: **«Türkiye'de bir parti var. Bütün gerçek yurtseverler, bütün gerçek devrimciler o partidedirler. Toplum polisinin saldırılarına göğüs geren gençler o partidendirler, henüz hepsi farkında olmasalar bile toprak için savaşan köylüler o partidendirler; sendika ağlarına rağmen direnen işçiler o partidendirler; gecekonduları yıkılan fakir fukara o partidendirler. Devrimci kitapları yayınlayan, yazılar yazan ve bu yüzden hapishanelere düşen aydınlar bu partidendirler. O partidir Komer'i kovan! 6 cı filonun gelmesine engel olan. Son zamanlarda Türkiye tarihini yazan o parti olmuştur. Ve öyle görülüyor ki Türkiye tarihini bundan sonra da hep o parti yazacaktır. Ama o partinin mecliste bir milletvekili bile yoktur. İşte kardeşlar ben o partidenim».**

VATANDAŞ'ın parti diye adlandırdığı şey hiç şüphe yok ki, Türkiye'nin bütün millici güclerinin kendi öz örgütleriyle katılacakları Devrimcilerin ulusal cephesinden, kuruluşu tarihi bir zorunluk olan devrimci gücbirliğinden gayrısı değildir. Ve devrimci gençliğin, vatandaşın sözünü ettiği «Parti»nin tarihi bir rol oynamasında katkıları büyük olmuştur. Bu katkılar içinde belki de en önemlisi sahte sosyalizmin, oportünizmin maskesinin düşürülmesidir. Gerçek devrimci eylem karşısında statükocu oportünist gerçek kimliği ile ortaya çıkmak zorunda bırakılmış ve artık kimseyi kandıramaz hale düşmüştür. Böyle bir gelişme de Türkiye'de devrimci hareketin güçlenmesi bakımından son derece önemlidir.

TÜRK SOLU

Gençlerin direnişi bağımsız ve demokratik Türkiye içindir!

Gençler son haftanın hareketleriyle yeni deneyler edinmiş yeni mevziler kazanmıştır. Bu mevziler halkımızın milli demokratik mücadelesinin önemli temel taşları olacaktır. gerçekleştirilen halk-ordu gençlik dayanışması, Beyazıt meydanında mücadelenin önemli bir aşamasını temsil eder.

Halkımızın millî demokratik mücadelesinin bugünkü en gözüpek, en yılmaz savaşçıları, kendilerini ezmek isteyen işbirlikçi iktidara ve üniversitenin yabancı şirket müşavirliği ile beslenen bilim tüccarlarına unutamıyacakları bir ders vermişlerdir.

Gençlik karşısında ittifak eden güçler, onları yıldırmak, sindirmek için her çareye başvurmuşlar, fakat muvaffak olamamışlardır.

Zor yoluyla gençleri dize getiremiyeceklerini anlıyanlar, güçlerinin buna yetmiyeceğini sezenler, bu defa, sahip oldukları propaganda araçlarıyla gençleri halktan tecrit etmek, onları amaçsız, ne istediğini bilmeyen anarşist kitleler ya da halkın anlıyamıyacağı, hak vermiyeceği «kötü niyetliler» olarak tanıtmak çabasına düşmüşlerdir. Siyasî iktidarın sözcülerinin konuşmaları, işbirlikçi basının yayınları hep bu yönde olmaktadır. Oysa gençler ne istediklerini gayet iyi bilmekte ve bunlar için ölesiye savaşmaktadır. Gençlerin istedikleri arasında halkımızın, özellikle işçimizin ve köylümüzün anlıyamıyacağı, hak vermiyeceği tek istek yoktur.

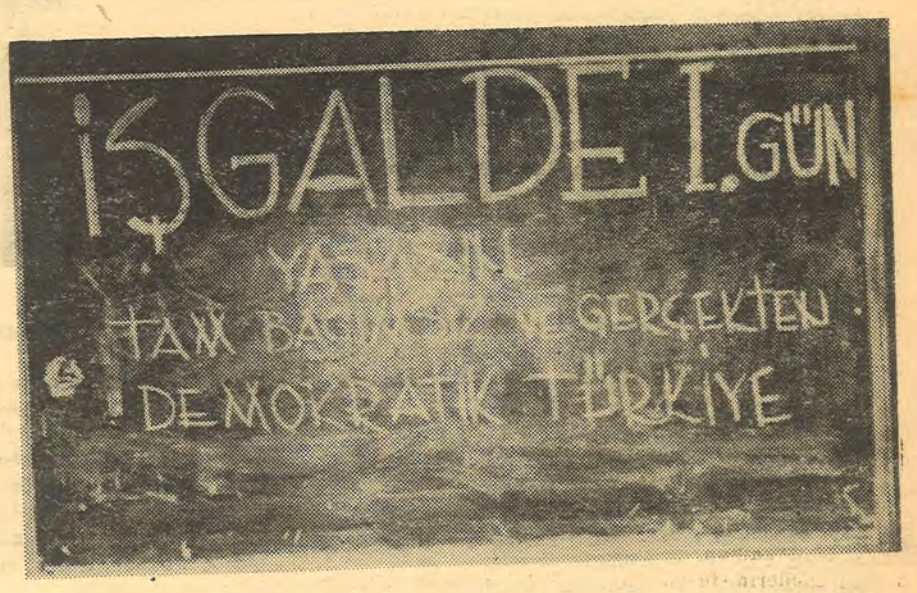

«TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE İÇİN»

Gençler ne istiyorlar?

Gençler şunları istemektedirler:

- **Tam gün çalışma ilkesi gerçekleştirilmeli.**
- **Özel okullar devletleştirilmeli.**
- **Bütün Üniversiteler aynı statüye tâbi olmalıdır.**
- **Öğrenciler yönetime katılmalıdır.**
- **Üniversite Senatosu, Yönetim Kurulu ile Fakülte Profesörler Kurulunda da asistanlar ile öğrenciler bulunmalıdır.**
- **Üniversitelere mali özerklik verilmelidir.**
- **Bölüm sistemi kabul edilmelidir. Üniversite ve yüksek okullarda çalışan memur ve hizmetlilere sosyal güvenlik sağlanmalıdır. Bunlar emekli olduklarında kendilerine fahrî profesörlük ünvanı verilmelidir.**
- **Kitaplar günün icaplarına göre değiştirilip, çok yönlü eğitim yapılması sağlanmalı. Üniversite matbaasında basılarak öğrencilere maliyet fiatına satılmalıdır.**
- **Yönetmelikler arasındaki farklar kaldırılmalıdır.**
- **Yabancı dil eğitimi modern cihazlarla yapılmalıdır.**
- **Burs ve kredi olanakları arttırılmalı, eğitimde fırsat eşitliği sağlanmalıdır.**
- **Üniversiteye girişte merkezî sınav sistemi kaldırılmalı ve lise mezunlarının Üniversitelere girebilmeleri için her Fakülte giriş sınavını kendisi yapmalıdır. Merkezî sistem Spor-Toto'ya benzemekte ve Kolej mezunlarının işine yaramaktadır.**
- **Yurtların kapasiteleri arttırılmalıdır.**
- **Eğitim ve öğretimdeki emperyalist ve gerici etkilerin yok edilip millî, halkçı ve ilerici bir eğitim sistemi uygulanmalıdır.**

Bütün bu istekler, «demokratik ve halka dönük Üniversite» ülküsünün birer parçasıdır.

Peki, bu istekler karşısında siyasî iktidarın tutumu ne olmuştur?

Siyasî iktidar, her birinin haklılığı kamuoyunca, halkımızca kabul edilmiş bulunan bu isteklerin, her hangi birini yerine getirmek için en ufak bir çaba harcamış değildir. Bütün bu istekler, bir sene önceki Üniversite işgallerinde açıkça ortaya konduğu halde, bir senedir uyutulmuş, kitapların Üniversiteler tarafından bastırılması gibi istekler dahi kaale alınmamıştır.

Neden? Çünkü siyasî iktidar Demokratik Üniversiteden korkmaktadır. Çünkü, bu haliyle dahi üniversiteler, emperyalizmle işbirliği halindeki iktidarın, hâkim sınıfların uykularını kaçırmakta, gelecekteki soygunlarını tehlikeye düşürmektedir. Çünkü, bu haliyle dahi üniversiteden, işçileri uyandıran, köylüyü bilinçlendiren emperyalizme meydan okuyan bir gençlik yetişmektedir.

Ancak Demokratik Üniversiteden korkan yalnız hâkim sınıflar ve siyasî iktidar değildir. Üniversitede yuvalanmış bilim tüccarları da en az siyasî iktidar kadar korkmaktadır. Demokratik Üniversiteden. Ve işte bu yüzden, son olaylarda gençler karşısındaki ittifak, siyasî iktidar Üniversite Senatosu olarak kurulmuştur.

Üniversite Senatosu, demokratik üniversiteden neden korkmaktadır?

- Çünkü böyle bir üniversitede kürsü egemenliği kalkacak ve bilimsel yeterlilik ön plâna geçecektir.
- Çünkü böyle bir üniversitede genç elemanlar yükselme imkânına sahip olacak ve koltuklar tehlikeye düşecektir.
- Çünkü böyle bir üniversitede öğrenci ve diğer öğretim üyelerinin, yardımcılarının (Asistanların) denetimi artacak, takkeler düşecek ve keller görünecektir.

İşte bütün bunlar, Senatonun «polis himayesindeki imtihan» kararının uygulanışı, Senato üyelerinin gençlere karşı gösterdikleri hırçınlığın derecesini anlatmaya yetmiştir.

Kararlarını uygulatmaya otoritesinin yetmiyeceğini anlıyan Senato, bu arada bir de kurnazlığa sapmıştır. İlk günkü imtihanlara tek imtihan hakkı kalmış olan öğrencilerin girebileceği ilân edilmiştir. Böylece sırat köprüsünde olan öğrencilerin, daha önce imtihanlara girmiyeceklerini bildiren öğrencilerle karşı karşıya gelmesi sağlanmak istenmiştir. Fakat ne yazık ki bu Bizans entrikası sonuç vermemiş, polisin dışarıdaki arkadaşlarına ilk saldırısı üzerine, imtihana girmek için anfilere gelmiş olan öğrenciler bu niyetlerinden vazgeçerek arkadaşlarına katılmışlardır.

Üniversite Senatosundaki bilim tüccarları için ibret verici bir ahlâk dersidir bu.

Saldırıya ilk geçen polistir

10 Haziran günkü olaylarda gençleri suçlamaya yeltenenler, 9 Haziran günkü polisin davranışını ört-bas etme gayreti içindedirler.

9 Haziran günü kanunsuzluğu Danıştay kararınca da tescil edilen Üniversiteye polis sokma kararına karşı direnme haklarını kullanan öğrencilere toplum polisi, copla ve ses bombalarıyla saldırmış ve öğrencileri dayaktan geçirmiştir.

9 Haziran günkü olaylarda toplum polisinin davranışı cidden tüyler ürperticidir.

Senatoyu protesto eden gençlere saldırıp yakaladıktan sonra, Üniversite kapısının yanındaki danışma odalarına çeken polisler, burada üzerlerine sekiz on kişi halinde çullanmışlar ve bayıltıncaya kadar dövmüşlerdir.

Sokaklarda hızını alamıyan bazı polislerin halkı da coplaması, tekmelemesi, kız öğrencileri kanlar içinde yerlere sermesi, ne derece gözlerinin dönmüş olduğunu göstermektedir.

Toplum polisi yalnız bununla kalmamış, öğrencilerini kurtarmak için gelen asistanları da bir hayli hırpalamışlardır.

Bu arada gazeteciler de unutulmamıştır. Kanlı Pazarda bıçaklama sahnesini tesbit eden Ayhan Kayaoğlu bir ara 18 - 20 polisin hücumuna uğramış ve iyice dövülmüştür.

9 Haziran saldırısı gençler arasında büyük tepkiye yol açmıştır. Gözleri önünde arkadaşlarının kanlar içinde yerlerde sürüklenmesi, coplanması, tekmelenmesi, toplum polisine olan antipatinin artmasına ve tansiyonun yükselmesine sebep olmuştur.

Gençlerin direnişi haklıdır

10 Haziran, devrimci mücadelenin, gerçek demokrasiyi gerçekleştirme mücadelesinin nirengi noktalarından biridir. O gün gençlik-halk-ordu ilişkisi fiilen kurulmuş, işbirlikçilerin milis kuvvetleri hezimete uğratılmışlardır.

O gün gençler, devrimci mücadelenin en amansızını, en kanlısını, fakat en tutarlı, en cesaretlisini vermişlerdir.

İkibinin üstündeki toplum polisinin hunharca ve kanun dışı saldırısı, gençlerin inançla dire-

(Sayfayı çeviriniz)

rın sayısı 15'tir. Toplum polisinin tutukladığı nişi önünde erimiş, safları pare pare olmuştur.

Bir gün önceki polis saldırısının hıncı ile dolu olan gençler, Salı sabahı erken saatlerde Üniversitelerine geldiklerinde, binaların kanunsuz bir tasarrufla gene polis işgali altında olduğunu görünce gittikçe artan bir heyecan içinde durumu protestoya başlamışlardır. İktisat Fakültesi önünde toplanan gençlerin sayısı 5000'e varınca siyasî iktidarın ve Üniversite Senatosunun «bir avuç» diye nitelendirdiği topluluğun aslında tüm Üniversite gençliğini temsil etmekte olduğu ortaya çıkmıştır. «Rektör istifa», «Senato istifa» sesleri arasında Rektörlük binasının önünden Beyazıt meydanına inen gençler buradan «Bağımsız Türkiye», «Meşru Üniversite», «Hop hop havaya, Frukolar kovaya» sloganlarıyla Sultan-Ahmed'e doğru yürüyüşe geçmişler ve yer yer halk tarafından alkışlanmışlardır. Sultanahmette bir konuşma yapan gençlik lideri, eylemlerinin «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» mücadelesinin bir parçası olduğunu, Demokratik Üniversite'nin gerçekleştirilmesi için girişilen mücadelenin halkımızın millî demokratik devrim mücadelesinden ayrılamıyacağını söylemiş ve öğrenciyi polis nezareti altında imtihan etmek isteyen öğretim üyelerinin davranışlarının gençliği sindirme yolunda bir adım olduğunu, buna karşı sonuna kadar direnmek gerektiğini» söylemiştir. Bu konuşmadan sonra, topluca marşlar söyleyerek Üniversiteye dönen gençler, burada polis kordonuyla karşılaşmışlar ve Üniversiteye yürüyüşlerinin önleşmesi üzerine bu kanunsuz davranışa karşı direnmeye başlamışlardır. Polisin kalkan ve coplarla üzerlerine saldırması öğrencilerin de bu saldırıya taş, molotof kokteyli ile cevap vermelerine yol açmış ve şimdiye dek görülmemiş bir mücadele başlamıştır Hürriyet meydanında.

Toplum polislerinin gençleri coplarla yıldıramıyacaklarını anlamaları üzerine ses ve gaz bombalarına baş vurmaları, gençlerin direncini kıramamış ve sokaklara çekilen gençler burada kendilerine saldıran polislerle şiddetli bir mücadeleye tutuşmuşlardır.

Halk, öğrencileri destekledi

Öğle vakti alanın alt kesimindeki işyerlerinde çalışan işçilerin paydos etmesi üzerine daha da kalabalıklaşan Hürriyet Meydanında, polisin haksız ve kanunsuz saldırısı, çatışmaya bu işçilerin ve yoldan geçen halkın da katılmasına yol açmış, öğrencilere yardım için onların da polisi taşladığı, kovaladığı görülmüştür. İlk çatışmanın ardından geri çekilmek zorunda kalan toplum polisi, kendini jandarmanın araya girmesi ile kurtarabilmiştir. Jandarmanın gelişi, gençlerin «Ordu ordu çok yaşa», «Ordu-gençlik elele» sloganlarıyla tezahüratına yol açmış ve bazı er ve subayların omuzlara alındığı görülmüştür.

Fakat, toplum polisinin Hürriyet meydanındaki yenilgiyi hazmedemeyişi, Edebiyat Fakültesi önlerinden yeniden saldırıya geçmelerine yol açmış, ancak bu saldırı da gençlerin taş ve molotof kokteyli yağmuru arasında erimiştir.

Çatışmanın bir kesiminde sivil ve resmî bazı polislerin silâhlarını çekerek ateş etmeleri, mücadeleyi kin ve intikam duygularıyla yürüttüklerinin, gerektiğinde devrimci güçlerin canına kıymak için fırsat kolladıklarının kanıtıdır. Atılan kurşunlarla 3 öğrenci yaralanmıştır.

Ancak bu kesimde de mücadele, caddenin kontrolünün gençlerin eline geçmesiyle sonuçlanmıştır.

Bir süre sonra Site Öğrenci Yurdunun çevresinde toplanan gençlere saldıran toplum polisleri burada da sert bir direnişle karşılaşmışlardır. Gençlerin kaçmak yerine durup inatçı bir mücadeleye girişmeleri, hücum üzerine hücum tazelemeleri, toplus polisini çileden çıkarmıştır. Bir ara kendini kaybeden bir polisin, polis kamyonuna atlıyarak, kamyonu öğrencilerin üzerine sürdüğü, önünden kaçmak isteyenleri ezmek için kovaladığı görülmüştür. Bir yarım daire çizen kamyonun kovaladığı son öğrenci, duvarla kamyon arasında sıkışmaktan ancak son anda kurtulabilmiş ve öğrenciyi ezmek kastıyla sürülen kamyon duvara çarparak durmuştur. Öğrenciler, üzerlerine sürülen bu kamyonu önce tahrip etmişler, sonra da yakmışlardır.

— 10 Haziran günü kaçanlar... —

Bu arada çatışan gençlerden bazılarının yurda girdiği gerekçesini öne sürerek Millî Savunma Yurduna saldıran polisler, kimi buldularsa yerlerde sürüklemişler, kendilerine engel olmak isteyen yurt müdürünü, emekli subayı dövmüşlerdir.

Ordu, Gençlik elele

Bu sıralarda olay yerine bindirilmiş askerî birliklerin sevkedildiği görülmüştür. Vali Vefa Poyraz, aynı gün verdiği demeçte askerî birliklerin getiriliş sebebini, şehrin diğer bölgelerinde çıkacak olaylarda polisin hareket edebilmesini sağlamak olarak açıklıyordu. Oysa askerî birlikler, toplum polisini daha fazla dayak yemekten kurtarmışlardı.. Askerle öğrenci arasındaki yakın bağ sağlamıştı bunu. Öğrenciler ile askerler arasındaki anlayış ve karşılıklı sevgi, ivbirlikçileri çileden çıkardı. Ertesi günkü iktidar gazeteleri öğrenci ile ordunun çatıştığını manşetlerde vererek ordu-gençlik dayanışmasını gizlemeye çalışıyordu. Oysa polislerin öğrencilere arkadan saldırmak teşebbüsleri subay ve askerler tarafından sık sık ve sert hareketlerle önlenmişti.

Ayrıca olay yerine gelen bir General, gençlerin «Bağırmsız Türkiye» diye bağırmaları üzerine selâm durmuş ve Türk Askerinin genel arzusunu belirtmişti: Bağımsız Türkiye.

Valinin olayla ilgili tutumu ilginçtir. Vali Vefa Poyraz, Bursa'da 4 Temmuz 1965 olayının tertipçisidir. 4 Temmuz günü TİP Bursa İl Kongresi 300 kadar AP'li tarafından basılmış ve bir çok kimse hastanelik olmuştur. Vali Vefa Poyraz Kanlı Pazarın tertipçisidir. Ve gene aynı Vefa Poyraz, bir gün önceki polis saldırısının da tertipçisidir. Bu bakımdan oldukça mahirdir devrimcilere saldırı düzenlemekte. Vefa Poyraz bütün suçun gençlerde olduğunu söyledikten sonra, polisin de görevini yaptığını bildirmistir. Yani toplum polisinin davranısı Vefa Poyraz'a göre «görev» dir. Vefa Poyraz bu beyanatıyla olayların sorumluluğunu tamamen yüklenmiştir. Bu görevi toplum polisine veren, demeçten de anlaşılacağı üzere Vefa Poyraz'dır.

Vali ile bir Üniversite arasında geçen ilginç bir konuşmayı nakletmekte yarar vardır. Öğrencilerin ve asistanların Üniversite bahçesinde polis tarafından dövüldüklerini, buna engel olunması gerektiğini bildiren asistana Vali, «Onlar da tahrik etmesinler, hem siz bu işlere pek karışmayın, sonra sizin için iyi olmaz, ileride bunların hesabını sorarlar» demiştir. Asistanın verdiği cevap ise, «Asıl Kanlı Pazar da dahil, bütün bu olanların hesabı herhalde sizden sorulacaktır» olmuştur.

Gün sonunda polis tarafından tutuklananlar yalnız Üniversite bahçesinde dayak yemekle kalmamışlar, götürüldükleri Toplum Polisi Merkezinde de insanlıktan çıkarıncaya kadar dövülmüşlerdir.

Emniyet Müdürü Yardımcısı Vedat Sokullunun ve Toplum Polisi Müdürü Yaşar Okçuoğlunun başı çektikleri dayak faslında, sapık zevklerini tatmin için aşağılık bir nöbetle saldırılmıştır gençlerin üzerine... Üniformalarından ve ünvanlarından soyuldukları zaman ellerini kollarını bağlayıp dayak attıkları gençlerin yarısı kadar cesaret ve yiğitliğe sahip olacakları şüpheli olan bir sürü yaratık hunharca saldırmıştır gençlere. Dövmüşler dövmüşlerdir... Bir gün sonra bu gençlerden 6'sı tutuklanmıştır. Tutuklanan gençler Celâl Doğan, Mehdi Peşpınar, Sıtkı Coşkun, Önder Dedeağaç, Hamdi Olgunsay, Cemil Gök'tür.

Bu gençlerin cezaevine gönderilmesi meseleyi halletmemiştir. Ertesi gün bazı gençlerin yanına yaklaşan sivil polisler onları yakalamaya çabalamışlar, ancak pek çoğunu kısa bir mücadeleden sonra ellerinden kaçırmışlardır. Bu arada Eyüp adındaki genç, sivil polislerden kurtulamamış ve nezarete alınmıştır.

10 Haziran olayının ardından İstanbul Üniversitesindeki arkadaşlarıyla dayanışma içinde olduklarını ilân eden İstanbul Teknik Üniversitesi Teknik Okulu öğrencileri okulu işgal etmişler, 11 Haziran gecesi ise, Teknik Üniversite yapılan bir form sonucu işgal edilmiştir.

Gençlik hareketlerinin son gelişimi, gerici parlâmentarizm ile devrimci cepheyi karşı karşıya getirmiştir. Oy toplayıp statükoyu muhafaza etmekten yana olan gerici parlâmentarizmin temsilcileri, seçimlerin tehlikeye gireceği endişesiyle hep bir ağızdan suçlama yarısına girişmişlerdir. Bunlara göre halk huzursuzluktan hoşlanmamakta, huzur istemektedir. Nedir bu huzur? İnönü - Bayar koklaşması, Demirel - Ecevit çekişmesi v.s. Gençlik bu «huzur» çerçevesinin dışına taşmış ve gerici parlâmentarizmin mukaddes kurallarını altüst etmiştir. Bunlar yüzünden CHP'nin AP'ye attığı, Senatoyu olağanüstü toplama kazığı dahi unutulmuştur. Bu ne küstahlıktır?

Bırakalım onları bu yüzsüz öfkeleriyle başbaşa.

Gençler son haftanın hareketleriyle yeni deneyler edinmiş, yeni mevziler kazanmıştır. Bu mevziler halkımızın millî demokratik mücadelesinin önemli temel taşları olacaktır. Beyazıt meydanında gerçekleştirilen halk-ordu-gençlik dayanışması, mücadelenin önemli bir aşamasını temsil eder. Ve gerici parlâmentarizmin çileden çıkması, güçbirliğini suçlama yarışına girmesi boşuna değildir. Gençler anti-demokratik tutumlara karşı mücadeledeki kararlılık ve cesaretiyle halkımıza, işçilere ve köylülere örnek olmuşlardır. Tıpkı bir sene önce oldukları gibi.

Gençler son davranışlarıyla, her gün fabrikalarda ve köylerde hâkim sınıfların Anayasa dışı baskıları altında ezilen işçilerin ve köylüle-

— ...ve kovalayanlar —

rin umut kaynağıdırlar. Ezilen köylü ve işçiler bu cesur ve akıllı gençlerle dayanışmak için yer yer can atmaktadır. Ve sanılanın aksine, bası her dara düşen işçi, köylü, gençleri arayacak ve onunla birlikte yürümekten güven duyacaktır.

Kim bunu anlamaz ve gençleri körükörüne suçlamaya kalkışırsa, o, devrime, bağımsız ve demokratik Türkiye'ye ihanet içindedir.

Bu olaylar karşısında sosyalist militanların görevi, hâkim sınıfların, siyasî iktidarın savundukları tehditlerden korkup gençleri suçlamak değil, onların bu haklı direnişini işçilere ve köylülere daha iyianlatabilmek için kolları sıvamalıdır. Görev bütün yurt sathında devrimci militanları beklemektedir.

Ankara'da olaylar

AP iktidarı ve toplum polisiyle suçlu bir işbirliği içine giren Rektör Egeli ve Senato'daki diğer benzerlerinin «COP GÖLGESİNDE EĞİTİM» çabalarına karşı İstanbul Üniversitesi'nde gelişen olaylar, kısa zamanda Ankara'da da yankısını bulmuştur. Üniversiteye polis sokularak, «Açık Üniversite» nin kapıları toplum polisine tutturularak uygulamaya konulan Danıştay'ın kanunsuz ilân ettiği Senato kararına karşı, Ankara'daki devrimci öğrenci kuruluşları birbirini takip ederek bütün fakültelere yayılan işgallerle harekete geçmişlerdir. İlâhiyat ve Tıp Fakülteleri dışında Ankara'daki bütün fakültelerde eğitim ve öğretim faaliyetleri durmuştur.

10 Haziran günü toplum polisinin İstanbulda öğrencinin üzerine saldırması ve AP iktidarının milis kuvveti şeklinde hareket etmesi üzerine Ankara'da işgal hareketleri yaygınlaşırken, devrimci öğrenci kuruluşları 11 Haziran günü saat 13'te DTCF'de «Genel Üniversite Forumu» na öğrencileri çağırmışlardır.

DTCF'de forum saati yaklaşırken 3000'den fazla öğrenci toplanmış bulunmaktaydı. Canlı ve kararlı, dik başlı öğrenci kitlesi konuşmaları beklerken «BAĞIMSIZ TÜRKİYE», «DEVRİMCİLER ELELE, MİLLÎ CEPHEDE», «ÖNCE İSTİKLÂL, SONRA İSTİKBAL», «ATA BİNMİŞ EŞEKLER, MİLLET SİZDEN NE BEKLER» gibi şiarları hep birlikte haykırmaktaydı. Topluluk yoğunlaşır, heyecan yükselirken, saat 13.30'da foruma AÜTB İkinci Başkanı Atillâ Sarp'ın coşkun, kararlı, devrimci konuşmasıyla başlandı. Onu FKF Genel Başkanı Yusuf Küpeli'nin konuşması izledi. Her iki konuşmacı da, özetle, işbirlikçi iktidarın faşizme yöneldiğini, toplum polisini kendi özel muhafız kıtası haline getirdiğini, bütün ileri ve devrimci hareketleri baskı ve terörle ezmek niyetini taşıdığını, ancak bir avuç işbirlikçi ve yardakçısına karşı Türkiye halkının devrimci sınıf ve tabakalarıyla büyük bir güç halinde karşı çıkmaya başladığını, öğrencilerin millî hareket saflarında yiğitçe bir mücadele verdiklerini belirttiler. Polisi üniversiteye sokan işbirlikçi güçlerin üniversitelerdeki kollarının temizlenmesini istediler. Öğrenci hareketinin bir bütün halinde ve gittikçe güçlenerek hedeflerine ulaşıncaya kadar devam edeceğini, şimdi başlatılmış olan direnişin yakın hedeflerinin (1) polisi üniversiteye sokan ve cop gölgesinde eğitim uygulamaya kalkan anlayışın ve bunun suçlularının Türkiye halkına teşhir edilmesi, (2) Polisin bir daha girmemek üzere Üniversiteden çıkarılması, (3) Üniversite reformunun sağlanması olduğunu ifade ettiler. Ancak bunların başarılması için emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı bütün millî sınıfların ortak direnişinin ve devrimci mücadelesinin şart olduğunu heyecanlı sözlerle anlattılar. Yusuf Küpeli'nin çağrısı üzerine öğrenciler «emperyalizme, işbirlikçi sermayedarlara, toprak ağalarına, tefecilere karşı, korkmadan, yılmadan, usanmadan, sonuna kadar savaşacaklarına» ant içtiler. Aynı antın Zafer Anıtı önünde de içileceği kararlaştırıldı. Konuşmalar sırasında, heyecandan dolup taşan devrimci gençlik kitlesi sık sık konuşmacıları kesmekte ve devrimci şiarları polis anteninden toplantıyı dinleyen işbirlikçilerin kulaklarına gür sesiyle haykırmaktaydı.

Öğrenciler Kızılay meydanına geldikleri zaman, toplum polisinin Güven Parkı'ndan çıkarak Amerikan Haberler Merkezi'nin önünü kestiği görüldü. Bunun üzerine, toplanan halkla birlikte polisleri yuhaladıktan sonra, öğrenciler Ziya Gökalp caddesine saptılar. Orada yolunu şaşırmış gibi düşmanlarının içine düşüveren iki Amerikan arabası şiddetli gösterilere yol açtı, geniş ölçüde tahribata uğradıktan sonra zorlukla kaçabildi. Daha sonra öğrenciler Mithatpaşa caddesine girdiler ve polisin boş bıraktığı Tuslog binasına taş, sopa, kokteyller ve baka ele ne geçerse yağmaya başladı. Binanın önündeki arabalar bir daha emperyalist AMB yetkililerinin kullanamayacakları hale sokuldu. Yol boyunca «BAĞIMSIZ TÜRKİYE» ve «DEVRİMCİLER ELELE MİLLÎ CEPHEDE» şiarı başta olmak üzere devrimci şiarları haykırmış olan gençlik bayram havası içinde ABD işgal kuvvetlerinin lojistik karargâhını barındırması için önemli tamiratı gerektirecek hale getirdiler.

Demokratik Devrim Derneği şubeler arası toplantısı yapıldı

Demokratik Devrim Derneğinin mutat 3 aylık iller arası toplantısı 7-8 Haziran günleri Ankara'da yapılmıştır. Ankara il başkanı Niyazi Ağırnaslının yönettiği toplantı 7 Haziran Cumartesi günü saat 10.00 da Ankara 27 Mayıs Millî Devrim Derneği Lokalinde başlamış, 8 Haziran Pazar günü D.D.D. Ankara İl Lokalinde devam etmiştir.

Bu toplantılara, Genel Merkez, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Malatya temsilcileri katılmıştır. Toplantıda önemli sorunlar tartışılmış ve karara bağlanmıştır.

Özellikle bugün devrimci eylemin içinde bulunduğu dağınıklık üzerinde durulmuştur. Bu durumun eylemleri koordine edemediği, güçlerin israfına yol açtığı belirtilmiştir.

Bu şartlarda devrimci eylemin dağınıklığına son verilmesi için gayret sarfedilmesi gerektiği üzerinde durulmuş ve bu doğrultuda kararlar alınmıştır.

Bu arada Devrimci Güçbirliği (DEV — GÜÇ) üzerinde durulmuş, bu birliğin sağlamlaştırılması, anti-emperyalist anti-feodal sınıf ve zümrelerin birleşik cephesi haline getirilmesi gerektiği üzerinde durulmuştur. İşçi ve köylülerin gerekli örgütlenmeden yoksun oluşları yüzünden Dev — Güç'ün istenen seviyeye ulaşamadığı düşüncesiyle bu yolda çalışmalara girilmesi kararlaştırılmıştır. Ayrıca Dev — Güç'ün belli bir statüye bağlı olmayışı yüzünden doğan aksaklıklar eleştirilmiş, bu aksaklıkların giderilmesi yolunda bazı teklifler yapılmıştır.

Şubelerin faaliyetleri teker teker incelenmiş ve gözden geçirilmiştir. Bu arada Malatya ilinde derneğin herbiri köylü lideri durumunda olan 2 üyesinin tevkifi üzerinde durulmuş bu köylere ve hapisteki köylülere şubelerarası toplantı adına telgraflar çekilmiştir. Ayrıca 13 Haziran Cuma günü yapılacak duruşmayı takip etmek üzere avukat ve temsilciler yollanması kararlaştırılmıştır.

Malatya ve İzmir delegelerinin verdikleri raporlar bu bölgelerdeki köylü eylemleri ve derneğin bu köylerle ilişkisi üzerine dikkati çekmiş ve yaz aylarında bu iki bölgede kesif bir eyleme geçilmesi kararına mesnetteşkil etmiştir. Bu konuda şu kararlara varılmıştır:

Her il yazın yürütülecek köy eylemleri için bir tasarı hazırlayacak ve bu ayın 21 de Ankara'da iller arası yapılacak toplantıda bu taslaklar tek bir program haline getirilecektir. Her il kendi örgütünün ve birlikte hareket edeceği gençlik örgütlerinin bu eyleme katılacağı üye sayısını ve maddî olanaklarını da tespit edip bu toplantıya getirecektir. Yapılacak program Dev — Güç'ün yaz eylemleri programı ile birleştirilmeğe çalışılacaktır. Yaz sonunun seçim dönemine rastlaması yüzünden eylem ve propaganda şekilleri tespit edilirken bu husus gözönünde bulundurulacaktır. Köylülere özellikle örgütlenme zorunluluğu, dertlerinin hallinin geniş çapta burada olduğu, şehirlerdeki devrimcilerle sıkı bağlar kurmanın şart olduğu, seçimlerin tek başına bu meseleyi çözemiyeceği anlatılmaya çalışılacaktır. Bu arada köylerdeki âcil sorunların pratik çözüm yolları araştırılacaktır. Ayrıca üretim ilişkilerinin tespiti bakımından bazı anketler de düzenlenecektir.

Toplantıda alınan önemli kararlardan biri de, esasında olagan kongrenin kararı olan bir bilim kurulunun derhal teşkil edilmesidir. Bu yolda ilk hazırlıklar ve çalışmalar yapılmıştır. Önümüzdeki günlerde Ankara'da çalışmaya başlayacak olan bir bilim kurulu kurulacaktır. Bu kurul alelâde göstermelik akademik bir konsey olmaktan çıkarılıp pratik sorunlarımıza ilmî açıdan cevap veren ve eylem birliğini sağlamak ta yardımcı olan bir kurul haline getirilecektir. Teori vl pratiğin birliği bu kurulun çalışmalarında esas olacaktır.

İller arası toplantı derneğin çalışmalarına yeni bir canlılık getirmistir. Alınan kararların pratiğe geçirilmesi oportünizme karşı teorik plânda kazanılan zaferi perçinleyecek ve devrimci eyleme yeni imkânlar acacaktır.

Devrimci gençlik hareketi eylemsizleştirilemez, tecrid edilemez

Erdoğan Güçbilmez

Devrimci gençlik hareketi, son olayların da gösterdiği gibi, yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor. Son olaylar yeni bir durum ve yeni sorunlarla karşı karşıya bulunulduğunu göstermektedir.

Önce, devrimci gençlik hareketi hedefleri bakımından olgunlaşmıştır. Millî demokratik hedefler ve şiarlar öğrenci kitlesine ve onu çerçeveleyen örgütlere geri sökülemiyecek bir şekilde kazandırılmıştır. Üç büyük şehirdeki son gelişmeler tamamen bu hedefler ve şiarların yönünde olmuştur. Oportünizmin çeşitli hiziplerinin devrimci öğrenci hareketi üzerindeki bütün etkinliklerini kaybettikleri görülmektedir. Başta FKF olmak üzere, AÜTB, İÜTB ve Ankara, İstanbul, İzmir'deki öğrenci örgütlerinin büyük çoğunluğuna millî-demokratik devrim tezini savunan proleter sosyalistleri hâkimdirler. Oportünist görüşlerin etkisi altında olan tek bir sosyalist öğrenci örgütü kalmamıştır.

Oportünizmin aradan çıkması, öğrenci kitlesi içindeki sosyalistlerle ileri kemalist devrimcilerin ortak hedefler etrafında birleşmelerini engelleyen, zorlaştıran pürüzlerin temizlenmesine imkân vermiştir. Devrimci öğrenci hareketinin doğru hedef ve şiarlar etrafında kitle üstünlüğünün sağlanması mümkün olmuştur. Son günlerde yaşadığımız olaylarda öğrencilerin bu kadar büyük bir güç olarak etkin bir varlık gösterebilmeleri bunu belgelemektedir.

Ankara'da, son zamanlara kadar oportünist kliklerle içli dışlı olan, onun öğrenci hareketi içindeki kollarını teşkil edenlerden birçoğunun harekete katılmadığı görülmüştür. Öğrencilerin gerçek devrimci mücadeleyi ortaya koymaları, kendi hareketlerinin bütünlüğünü sağlar ve gücünü artırırken, oportünizmin çözülme sürecini hızlandırmıştır. Oportünist mihraklar etrafında kümelenen, devrimci özü şartlanmalarla uyuşturulmuş birçok kimselerin, üç gün önce, üç gün sonra, ama mutlaka devrimci harekete katılacakları ve devrimci saflardaki yerlerini alacaklarını bilen devrimcilerin doğru eylemlerle, başka yollarla yaptıkları sabırlı uyarmaların daha belirgin sonuçlar vermesi için beklenen gün son olaylarla biraz daha yaklaşmıştır.

Öğrenci hareketi bağımsız bir güç, toplumu ileri yönde etkileyen, tarih tekerleğinin devrim yönündeki hareketini hızlandıran bir etken olarak ortadadır. Bu gün kendisi ile millî sınıf ve tabakalar arasına çekilmek istenen engelleri aşma gücüne sahip olduğunu göstermiştir. Daha önceki dönemlerde çeşitli yönlerden gelen etkilerle tecrid edilebilen, kendi ayakları üzerinde durması imkânsızlaştırılmak için her yönden baltalanan ve birçok halde geçici yenilgilere uğrayan devrimci gençlik hareketi artık tecrid edilememektedir. Devrimci gençlik hareketi ile millî sınıf ve tabakalar arasındaki bağlar kurulmakta ve güçlenmektedir. Son hareketin çarpıcı, etkin ve güçlü görünüşü ve bir anda Meclislerin toplanması sorununu ikinci plâna itişi buradan gelmektedir. Devrimci gençlik hareketi, kendisi için, Türkiye'nin kurtuluş dâvasının başarıya ulaştırılması için gerekli ittifakları sabırla aramış ve bunları kurmak yönünde ileri adımlar atmıştır. Şehir eylemlerinde ileri kemalist örgütler ve öğrenci topluluklarıyla birlik, sabırlı, eğitici çabalar sayesinde önemli derecede gerçekleştirilmiştir. Devrimci gençlik hareketi taşrada köylülerle omuz omuza büyük kitle hareketlerine girişmiş ve bunlarda başarılı olmuştur. Akhisar'da, Ödemiş'te, Söke'de, Balatya'da, başka yerler...de, şimdi ise Yozgat'ta, yarın belki Cihanbeyli'de ve daha nice nice yerlerde köylü-gençlik dayanışmasının gücü ezici bir sille gibi işbirlikçi sınıf ve tabakaların kirli suratlarına çarpmıştır ve çarpacaktır. İşçi-gençlik dayanışmasının da birçok örnekleri vardır. Horoz Çivi Fabrikasında, Konya Krom-Manyezit Fabrikasında, başka birçok iş yerlerinde, işçi ve gençlik birbirine kaynaşmış ve tek bir kütle olarak Türkiye'nin yarı bağımlı yarı feodal yapısını değiştirecek devrimci birikimi sağlamak yönünde harekete geçmiştir.

Haziran ayının sıcak günlerinde Demirellerin, Sükanların yüreğini hoplatan büyük gençlik hareketi gücünü opotünizmden arınmasından, kendi kitle bütünlüğünü kurmasından, millî sınıf ve tabakaların devrimci hareketinin bir parçası olarak ittifaklarını perçinlemesinden, doğru devrimci hedeflere yönelmesinden ve şiarlarının bugünün yaşayan şiarları olmasından almaktadır.

Devrimci öğrenci hareketinin önündeki sorun, kitlesi içinde eğitici fonksiyonunu derinleştirmek, devrimci şiarları kitlesine sökülmesi imkânsız bir şekilde kazandırmak, örgütsel bütünlüğünü ve ittifaklarını sağlamlaştırmak olarak görünmektedir. Bu yönde ileri adımlar atıldıkça, devrimci öğrenci hareketi Türkiye'nin devrimci hareketinin en büyük güçlerinden biri haline gelecektir.

Son bir buçuk yıl içinde gençliğin devrimci hareketi, kendisini eylemsizleştirmek ve tecrid etmek isteyen birçok karşı çabalarla uğraşmak zorunda kalmıştır.

Eylemsizleştirme yönünde oportünizmin gösterdiği çabaların bir süre için için kaynayan devrimci gençlik hareketini yozlaştırmayı ve etkisiz kılmayı başardığı söylenebilir. 1968 Mart'ında devrimcileri yönetime getiren FKF Kurultayına kadar, Aren çevresinin yaydığı «faşizm gelir» düşüncesi, Aybar çevresinin hâlâ telkine uğraştığı şehir eylemlerini bırakarak oraya buraya dağılma, işçi gençlik!, köylü gençlik!, esnaf gençlik!, zanaatkâr gençlik! ile hasbıhalde bulunma önerisi, devrimci gençlik hareketi içinde bölücü, eylemsizleştirici, yozlaştırıcı yönde pasifist ve popülist akımların etkili olmalarına yol açmıştır. Elmalı'da köylünün demokratik hareketine katılan öğrencilerin Aybar'ın emriyle geri çağırıldıkları, diğer oportünizmin bunun karşısında dibek dövücünün hınk deyiciliğini yaptıkları herkesçe bilinmektedir. Şüphe yok ki, 1968 Mart ayına kadar bu pasifist ve popülist etkilerin gücü, bunların teoricilerinin TİP'in başında ortak yönetimde bulunmalarından gelmekteydi.

Oportünizmin devrimci gençlik hareketinden kökünün kazınmış olması, aynı kaynaklardan ya yılan pasifizm ve popülizmin devrimci gençlik hareketi üzerindeki etkilerini de tamamen ortadan kaldırmıştır. Bu eğilimlere dikkat etmek gerekmekle birlikte, bunlar devrimci gençlik hareketinin baş engelleri olmaktan çıkmıştır. Bununla birlikte, Aybar'ın destekler görünürken devrimci gençlik hareketine karşı çıkması dikkati çekicidir. Son günlerin olayları karşısında yayınladığı bildiride, Aybar «Türkiye'de oyun içinde oyun oynandığını, otoriter bir hükümet getirmek için anarşi yaratıldığını» (Cumhuriyet gazetesi, 12 Haziran) öne sürmüştür. Bununla devrimci gençlik hareketinin oyun içinde oyun oynayanların elinde olduğu ima edilmek istenmektedir.. Hedeflerine sahip çıkar göründüğü bu hareket, belli ki, Aybar'a yabancı bir harekettir Aybar hem gençlik hareketinin meyvelerine konmak, hem de onun mihnetine katlanmamak istemektedir. Aybar devrimci gençlik hareketine yabancılaştığı kadar, devrimci gençlik hareketi de Aybar'a yabancılaşmıştır. Onun oportünizminin baş düşmanıdır. Düşmanlar birbirini iyi tanımaktadır.

FKF'nin Mart 1968 Kurultayı'ndan bu yana devrimci gençlik hareketinin karşısına dikilen ikinci engel, onu eylemsizleştirmek amacını güden CHP'nin tecrid politikası olmuştur. CHP onu tecrid ederek eylemsizleştirmek, gücünü kırmak, kendi ayakları üzerinde duramaz hale getirerek kendi denetimine almak ve kendi hedefleri yönünde seferber etmek istemiştir. Bu amacla 10 Kasım günü Ankara'ya ulaşan «Tam Bağımsız Türkiy İçin Mustafa Kemal Yürüyüşü» ne karşı çıkmış, sosyalistlerle ileri kemalist gençliği birbirine düşürmeye çabalamıştır. O tarihte bunda başarılı olduğu görülmüştür. Daha sonra, Nisan 1969'daki işgaller sırasında da CHP aynı tecrid politikasını uygulamıştır. CHP'nin küçük burjuvazinin ileri kesimleri üzerindeki etkinliğinin henüz ortadan kalkmadığı o dönemde, devrmci gençlik harlketi, tecrid edilmesine rağmen kazandığı tecrübe ve artan gücü sayesinde ayakta durmayı bilmiş ve CHP'nin devrimci güçlerin

Doğucu-islâmcı halk cephesi güçleniyor!

Batıcı laîk bürokratlara karşı islâmcı doğucu halk cephesi, gittikçe güçlenmektedir. «Mao'nun da solunda» bazı yayın organlarının ve öğretim üyelerinin ideoloğluğunu yaptığı bu cepheye, CHP'nin işbirlikçilerinden sonra Tercüman Gazetesinin ünlü fıkra yazarı Ahmet Kabaklı da katılmıştır.

Ahmet Kabaklı, 10 Haziran tarihli Tercüman'da «Tarih İçinde Bürokrasi» adlı yazısında, bu «aşırı solcu» larımıza taş çıkartarak, fena halde solculuk etmektedir.

Aşağıdaki satırlar bu yazıdan aynen alınmıştır:

«Şurası iyice belirmiştir ve bilinmelidir:

Türk devletlerinin yapısında hakikî iki sınıf vardır: Bürokrasi ve halk.

Türk cemiyetinin tarihi yapısı icabı, en kudretli sınıf, Osmanlı'da «Kapıkulu» adı verilen bürokrasidir. Bugün demokrasiye bütün ihanetler ve halka bütün eziyetler bu zümreden gelmektedir.

Ticaret, tarihimiz boyunca (dinimizin aksi yoldaki emirlerine rağmen) zaten hor görülmüş, aşağı bir iş sayılarak, daha ziyade Türk olmayanlara bırakılmıştır. Şu halde Türk tarihinde burjuva sınıfının esaslı rol oynadığı asla söylenemez. Saraylara, taht kavgalarına, vezir kellelerine kadar nüfuz etmiş bazı Musevi zenginlerin hikâyeleri tarihlerimize geçmiş olsa dahi bunlar yine de kenar köşe olaylardır.

Kısacası, mazimiz boyunca «Hâkim sınıf» yalnız bürokrasi olmuştur. Ezilen mazlum sınıf ise halkımızdır. Okuyanlar ve kudret kazananlar halkı terkederek, onu horlayarak bürokrasiye katılırlar veya ona dalkavukluk ile arabalarını dağdan aşırmaya çalışırlar.»

— Amerikahlar bundan sonra rahat yüzü görmeyecekler! —

milli bütünlüğünü bozucu hareketi yenilgiye uğramıştır. Kendini küçük burjuvazinin ileri kesiminden soyutlama politikasını gençliğin ötesine de yayan CHP'nin Mayıs ayında gerek İmran Öktem olayında gerek Bayar'ın siyasî haklarının geri verilmesi konusundaki tutumları, onun gençlik ve ileri kemalist küçük burjuvazi üzerindeki gücünü ortadan kaldırmıştır. CHP'nin tecrid politikası bundan böyle başarılı olmayacaktır. Nitekim son günlerin olayları başlarken yayınladığı ve sınavların en geç bir ay içinde yapılmasını ültimatom şeklinde ileri süren bildirisi hiç bir iz bırakmadan unutulmuştur.

İstanbul'daki gençlik hareketleri ve Ankara da Türkiye'deki işgalci Amerikan kuvvetlerinin ikmal karargâhı Tuslog önündeki protesto gösterilerinden sonra CHP yöneticileri eski görüşlerinde ısrar ettiklerini açıkladılar. 13 Haziran tarihli Milliyet gazetesi gayrı milli ittifakı ifadelendiriyordu: **«Demirel ve CHP tecavüz olaylarına karşı birleşti.»** Bu başlığın yazısıyla aynı sütunda iki başlık daha vardı ki, Türkiye'deki sınıf mücadelesi tablosunu tamamlamaktaydı: **«İlkokul öğretmenleri de sokağa dökülecekler»** ve «Tunç, **'işçinin tahammülü kalmadı,** dedi». İşçinin tahammülü kalmadığını Tunç bile itiraf etmek zorunda kalmıştı. Bir yanda gençliğin gerçek demokrasi ve tam bağımsızlık için mücadelesi karşısında birleşen Demirel ve bir kısım CHP yöneticileri, ve diğer yanda gençlik, ilkokul öğretbaşka çaresi kalmayan küçük burjuva-bürokrasisi, «tahammülü kalmayan işçiler», devamlı hareket halinde olan fakir ve orta halli köylü tabakalarının meseleleri gerici parlâmentarizm anlayışı içinde çözülemiyecektir. CHP yöneticileri, gerçek demokrasinin bağımsız ve feodaliteden arınmış bir toplum demek olduğunu anlamamakta ısrar ediyorlar.

Devrimci gençlik hareketini tecrid AP, GP, YTP gibi işbirlikçi partilerin ve onlara bağlı kuruluşların öteden beri başlıca amacıdır. Onlar tecridden de ileri giderek, devrimcigençlik hareketini yıkmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. CHP yöneticileri de zaman zaman emperyalizmin işbirlikçisi saflarında yerlerini almaktadırlar. İşbirlikçi iktidar, kısa zamanda devrimci gençlik hareketininkarşısına tam teçhizatlı, toplum polisi adını taşıyan, onbeş binden fazla kendi özel milis kuvvetini kurmuştur. Bununla da yetinmeyerek, irticai teşkilâtlandırmak için sonsuz çabalar ve paralar harcamışlardır.

Ancak, devrimci gençlik hareketi eylemsizleştirilemez, tecrid edilemez. Devrimci gençlik hareketi bağımsız bir güç olarak kendi ayakları üzerinde durabileceği noktaya ulaşmıştır.

İstanbul, Ankara ve İzmir'deki büyük gençlik sahlanışı bir anda Türkiye'nin tek sorunu haline gelmiştir. Seçim düzeyinde birbirinden koz kapmaya çabalayan siyasî partilerin arasındaki çekişmeler bir anda geri plâna düşmüştür.

Devrimci gençlik hareketinin öteden beri ileri sürdüğü hedeflerin, şiarların üzerine çekilen suçlu sessizlik perdesinin yırtıldığı görülmektedir. Şimdiye kadar burjuva basının ve TRT'nin devrimci gençlik hareketlerini duyuruş biçimi şöyledir: Olayların akışı, yapılan işler anlatılmakta, fakat güdülen amaçlar, ileri sürülen şiarlar sansür edilmektedir. Bu yoldan devrimci gençlik hareketleri kamuoyuna amaçsız, anarşik hareketler halinde tanıtılmaktadır. Ancak, son günlerde bu durumun bir dereceye kadar değiştiği görülmektedir. Artık, kısmen de olsa, devrimci gençlik hareketine basında sesini duyurma, hedeflerini ve şiarlarını tanıtma yolları açılmaktadır. 11 Haziran tarihli Milliyet gazetesinin, öğrenci hareketinin savunduğu devrimci hedef ve ilkeleri ayrıntılarıyla vermesi bir örnektir. Akşam gazetesinde Altan Öymen'in 12 Haziran günü «Üniversiteliler Neler İstiyor?» başlıklı yazısı diğer bir örnek olarak ele alınabilir. Suçlu sessizlik perdesi neden yırtılmıştır? Bunun başlıca nedeni devrimci gençlik hareketinin kazanmış olduğu güçtür. Artık mızrağın çuvala sığmıyacağı anlaşılmıştır. Son gelişmelerin en büyük kazançlarından biri de budur.

Bir gazetenin başyazarı, devrimci gençliğin şimdiye kadar hasıraltı ettiği hedeflerini birdenbire hatırlamış, bunları sıraladıktan sonra, «İyi ama, bunların üniversite reformu ile ne alâkaları var?» diye soruyor. Tercüman gazetesinin başyazarı biraz şaşkın... Bir yandan gözdağı veriyor: «Bu taşkınlıklar vatandaşı tedirgin etmiştir. Sokağa çıkan vatandaş, vergisiyle memleketin yükünü omuzlayan insan, seyahat hürriyetinden, malından, canından, endişededir. Bu endişe bir karşı savunma şekline döküldüğü gün. bu memlekette kardeş kavgası başlayabilir.» demektedir. Ancak, bir yandan da çaresizlik içinde... «Vatandaşlar, iki gün evvel sokağa taşan üniversiteli gençlerin ellerinden kurtulmak için polise bile sığınamadı. Çünkü bu taşkın hareketler karşısında polis te sığınacak yer arıyordu.» demekte. Sonra, çareyi devrimci öğrenci hareketinin hedeflerine sarılmakta bulmakta: «Üniversiteli gençlere soruyoruz: «Reform» istiyorlar ve ilâve ediyorlar. Kompradorlar, ilâç karaborsası, arsa spekülâsyonu... İyi ama bunların üniversite reformu ile ilgisi ne? Biz sırtını yabancılara dayayarak bu memleketi soyan soysuzun karşısındayız. Elini hastanın, sakatın, cebinden çekmeyen ilâç karaborsacısını da hayırla yâdetmeyiz. Gecekondu deryasına dönen şehirlerimizde arsa spekülâsyonu yapanları da tel'in ediyoruz. Ama bu fikirlerin Üniversite reformu ile uzaktan yakından bir ilgisini göremiyoruz.» diye yazıyor.

Komprador kapitalizminin belli başlı organlarından Yeni Gazete'nin başyazarı Ankara'da Tuslog binasının tahrip edilisinden bir gün sonra Türkiye'deki durumu belli belirsiz kavramış... Öğretmeniyle, Danıştay'ıyla, Yargıtay'ıyla, TRT,siyle, gençliğiyle, ordusuyla devrimci gençlerin ve kurumların birlikte hareketinden yakınıyor... Bu kuruluşun ve güçlerin kendi alanları içinde kalmalaını isitiyor. Bakın, o zaman - bizim cici demokrasimiz nasıl aksamadan yürüyecek diyor. Karşısındaki gücü teşhis etmiş, fakat ona karşı ne yapması gerektiğini açıkça bilmiyor. Aynı çevrelerin diğer gazetesi Hürriyet'in bu konuda bir cevabı var. Ama cevabı dolaylı yoldan ifade edilmiş. Mesajını mizanpajıyla ulaştırıyor. Hürriyet'e göre «İşçi Kanunu Çıkmalıdır.», «İşçiler Senatörleri Zorlamaya Kararlıdır.». Bunlar sürmanşet verilmiş haberin ve Cüneyt Arcayürek'in yazısının başlıkları. Onun altında sağ alt manşette «Ankara'da Tuslog Binası Tahrip Edildi - Altı Araba Parçalandı» diyor. Ankara olayları anlatılmış. Solda üçüncü derecede Demirelin demeci var. Hürriyet şu fikri telkin ediyor Demirel'e: Devrimci gençlik hareketi güçleniyor. Bunun arkasından işçi hareketleri gelebilir. O zaman bunun önünde durulmaz olur. Onun için, işçiye tavizler vererek onu eylemsizleştir. Devrimci hareketi parçala.

İşbirlikçi burjuvazinin iktidardaki siyasî kadrolarının görüşlerini yansıtan Son Havadis gazetesinde devrimci harekete karşı tedbir olarak faşizm öneriliyor. Orhan Seyfi Orhon: «Hükümetin gençlerimizi koruyup sakınarak yumuşak tedbirler alışı, bu taşkınlıkları cesaretlendirip, genişletmektedir... Artık bu iş bütün mânasıyla memleket için (Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi,toprak ağaları ve bunlara kulluk eden siyaset adamları ile yazarlar diye anlaşılmalı.) tahammül edilmez hle gelmiştir. Buna karşı mutlaka ciddî tedbirler almak zarureti hasıl olmuştur.» diyor. Orhan Seyfi'nin alınmasını zarurî gördüğü tedbiri aynı gazetede Tekin Erer öneriyor: «... Üniversitelerdeki hareketleri durdurabilecek tek kudret, Anayasa Nizamını Koruma Kanununun tatbik sahasına girmesi ve ihtisas mahkemelerinin kurulmasıdır. İhtisas mahkemeleri kurulmazsa, böyle bir kanunun kabulü de netice vermeyecektir. Çünkü hâdiseler, mahkemelerin tutumu, gözlerimizin önündedir.»

AP çevrelerinin önümüzdeki seçimlere gençlik hareketinin de içinde yer aldığı devrimci hareketi hedef tutarak ve emperyalizmin ihraç malı anti-komünizm silâhıyla gireceği son günlerde yaygın bir söylenti halini almıştır. Tekin Erer'in yazısı bunu doğrulamaktadır. Bütün devrimci güçleri ve kurumları - Sosyalistleri, ileri kemalist devrimcileri, özerk Anayasa kurumlarını, yargı organlarını, orduyu - komünizm ithamıyla karşıya alarak yürütülecek böyle bir seçim mücadelesinden oy düzeyinde galip çıksalar bile, sistem olarak daha zayıflamış çıkacakları bellidir. Bu, aynı zamanda, devrimci hareketin ve millî demokratik hedeflerin başarısının çok önemli bir ölçüsüdür.

Gerici ittifakın dışındaki çevrelerin tepkileri daha başkadır. Cumhuriyet'te Ecvet Güresin ciddî bir uyarma yapmaktadır: «... Partiler problemlere içtenlikle sahip çıkmayıp sadece oyunlar ve aldatmacalar peşinde koşarlarsa bu düzen sona gelip dayanacaktır.» Aynı gazetede Ord. Prof. Hıfzı Veldet Velidedeoğlu yazısının başlığında «Senato Artık Çekilmelidir» demektedir. Milliyette Kemal Biselman devrimci gençlik hareketini ezmek için kurulmuş olan toplum polisinin nasıl bir faşist milis kuvveti olduğunu anlatmaktadır. İstanbul Üniversitesinin devrimci profesörleri tutarlı, devrimci tavırlar takınmışlardır. Hacettepe Üniversitesi Akademik Konseyi yayınladığı bildiride cop gölgesinde eğitime karşı çıkmıştır.

Devrimci gençliğin son eylemleri TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE ülküsünün etrafındaki devrimci birikimi hızlandırmıştır. Toplumda kutuplaşma keskinleşmekte, saflar belli olmaktadır. Millî demokratik hedefler ve şiarlar yeni sahipler bulmaktadır.

— KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ İKTİDAR.

— KAHROLSUN COP GÖLGESİNDE EĞİTİM.

— YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE.

SOVYET BİLİMLER AKADEMİSİNİN RAPORU

Çağdaş kapitaliz GÜNÜMÜZD

Altmışlı yıllarda kapitalizm

Modern kapitalizmin güç ve potansiyellerinin, ekonomi ve politikasındaki yeni fenomenlerin etraflı bir bilimsel değerlendirmesini yapmak, kapitalizmle yarışmasında Sosyalizmin zaferi bakımından çok büyük önem taşır. Sınıf mücadelesinin baskısı, emperyalizmi manevra yapmaya, isteksiz ödünler vermeye ve de sık sık sosyal demagojiye baş vurmaya zorluyor. Uluslar arası çelişkilerin ağırlaşması, sosyalizmin kapitalizm ile yarışındaki başarısı burjuvaziyi, bunalımları yatıştırmak, üretimin gelişme hızların: sürdürebilmek için ekonominin devlet tekelciliğine ayarlanmasına gitgide daha çok bas vurmaya zorluyor. Sömürgelerini yitirmeleriyle birlikte emperyalistler, öbür halkları daha ustalıkla ve daha kibarca sömürme yöntemlerine baş vuruyorlar. Halkın aklını çelmek uğrundaki mücadelelerinde hiç bir çabayı ve aracı esirgemiyorlar. Sosyalizmin büyüyen etkisi onları, ideolojik silâhlarını durmadan değişen koşullara uydurmaya zorluyor.

Burjuva propagandacıları, ileri kapitalist ülkelerin, modern kapitalizmin tipiği olduğunu ileri sürüyorlar. Bu doğru olmaktan uzaktır. Bu tezin savunucuları emperyalistlerin zenginliklerini, genellikle sömürge ve bağımlı ülkelerin amansızca sömürülmesi ve soyulması sayesinde biriktirdikleri olgusunu gizliyorlar. Bununla birlikte, siyasal bağımsızlıklarını kazanmış oldukları halde, üçüncü dünya ülkeleri; sanayileşmiş ve sabık sömürgeci güçlerle, açlığın, sefaletin, ve cehaletin çalışan insanların kaderi olmakta devam ettiği Asya, Afrika ve Latin Amerikadaki bakiye sömürgeler arasındaki gözle görünür çelişkisiyle dünya kapitilist ekonomisinin hâlâ bir bölümü olarak kalmaktadır. Bu itibarla, **modern kapitalizm, sırf iyice gelişmiş kapitalist ülkelerde iş başında olan süreçlerle nitelendirilemez; ancak tüm olarak alındığında anlaşılabilir.**

Kaldı ki burjuva propagandasının duman perdesi emperyalizmin gelişmiş kapitalist ülkelerdeki suçlarını da gizleyemiyor. Sadece 1966 da Savaş endüstrisi ile yakından ilgili dört dev tekelin — Du Pont Kimyasal Konserni, General Dynamics'in füze yapım şirketi, Union Oil of California ve Westinghouse Electric Corporation- net kârları 8 milyar 362 milyon dolardan, 9 milyar 137 milyon dolara yükseldi. Savaş endüstrisinin en kârlı kolunu teşkil etmesi gerçeği, kapitalis ekonomik sistemin çürümüşlüğünün, asalaklığının ve emperyalistlerin kör vadiden askerî maceralarla bir çıkış yolu bulma çabalarının son derece inandırıcı bir kanıtıdır.

Modern kapitalizm, salt kendi ekonomik yasalarına dayalı olarak gelisen, salt kendine özgü, kendine yeter bir sistem olarak çözümlenirse anlaşılamaz. **Modern kapitalizm global ekonominin bir bölümüdür.** Emperyalist zincirinden halkaların kopması ile birlikte ve sosyalist ekonomik sistemin buna eşlik eden hızlı gelişmesi ile ortaya çıkan kapitalizmin genel bunalımı, global ekonominin doğasını değiştirmiştir.

Bugün burjuva toplumunun gelişmesi. sadece tek tek kapitalist ülkeler içindeki sınıf mücadelesiyle belirlenmiyor. İki dünya sistemi arasındaki ekonomik yarışma, artmakta olan bir etki yapıyor. Bu yarışma, ayni zamanda gerek kapitalist ülkeler içindeki, gerekse uluslararası arenadaki kuvvet hizalanışı üzerine gitgide çökmekte, kapitalizmin bazı gelişme kanun ve eğilimlerinin kendilerini gösterdikleri biçimleri değiştirmektedir.

Anarşiyi gemlemek girişimleri

Modern kapitalizm sosyalizmin meydan okumasını artık görmezlikten gelemiyor. Kapitalist ekonominin eşi görülmedik çapta bitkinlik verici bir ekonomik bunalımın pençesinde kıvrandığı 1930 larda Sovyetler Birliği gelişmeye koyulmakta iken, kapitalist ülkelerin hükümetleri planlı bir sosyalist ekonominin muazzam üstünlüklerini görmezlikten gelemediler. Kapitalist üretimin iç çelişkileri ve sosyalizmle yarışmada kapitalizmin durumunu güçlendirmek yolundaki acil gereğin baskısı, pazarın yıkıcı başıbozluğunu gemlemek üzere ekonominin devlet tekelci düzenlenmesindin faydalanma girişimine yol açtı. Hükümet tedbirlerinin yardımı ile kapitalizme, kendi doğasına yabancı planlama ilkelerini sokmaya girişen Keynes'çilik, hâkim ekonomik doktrin durumuna geldi.

Ellilerde uluslararası iş bölümü yolundaki yeni sistemin kurulması sırasında dünya sosyalist ekonomisinin üstünlükleri daha gözle görünür duruma geldi. Kapitalizm, Sosyalizmle ekonomik yarışmayı gerçekten yitirmek tehlikesiyle karşılaştı. Bu koşullarda önde gelen emperyalist ülkelerin ekonomik politikasını yeniden kurmak girişimleri yapıldı. Özünü sadece bunalıma karşı kısa süreli tedbirlerin değil, ayni zamanda da uzun süreli bir «gelişme politikası»nın yürütülmesinin oluşturduğu yeni Keynesçilik öne geçti..

Altmışlarda kapitalist ekonomik gelişmenin kararlılığı giderek bozulmaktayken sosyalist ekonomi yeni yeni başarılar kazandı. Modern bilimsel ve teknolojik devrimde gelişmiş kapitalist ülkeler proglamlayıcı (yani tavsiyelerde bulunulması) politika uyguladılar. Bu politika, özel sektörü ulusal ekonomide orta ve uzun vadeli devlet yatırm planlarına yöneltmek fikrine dayalıdır.

Herşeyden önce sosyalizmin meydan okumasını karşılamak üzere alınmış olan kapitalist ekonomi sistemini yeniden kurmayı amaçlayan her türlü tedbirin hiç bir sonuç vermemiş olduğunu iddia etmek yanlış olur. **Gelişmiş Batı ülkelerinde sosyal sermayenin yeniden üretimi ve kapitalist üretim ilişkilerinin bütün ögeleri üzerinde ciddi etkide bulunmuş olan bir devlet tekelci kapitalizmi sistemi ortaya çıkmıştır.**

Programlama ve üretimin dolaylı ya da dolaysız olarak düzenlenmesini amaçlayan öbür yöntemlerin yardımıyla burjuva devleti, ulusal ekonomideki oranları değiştirmeye çalışmaktadır. Özellikle, bilimsel ve teknolojik başarıların en etkili sekilde kullanılmasını sağlayan birbirini izleyen kolların özel ağırlığını arttırmaya ve çeşitli bölgeler arasındaki oransızlığı azaltmak, ülkenin doğal zenginliğinden daha iyi faydalanmak ve çeşitli ulaşım tipleri arasında daha iyi koordinasyon sağlamak amacıyla endüstrilerin coğrafik konumunu değiştirmeye çaba gösteriyor. Bütün bunlar münferit ülkelerde modern koşullarda başarının salt tek tek tekellerin çabalarına değil de devlet tarafından emperyalizmin tüm ekonomik temelini güçlendirmek üzere alınan tedbirlere de dayandığı dünya pazarında şiddetlenmiş rekabet mücadelesi tarafından geniş ölçüde dikte ediliyor.

Tekeller - Karar verenler

Kapitalist üretim süreci üzerine kesin etkiyi yapan devlet değil, tekellerdir. Tüm ekonominin % 60-80'i bunların elinde toplanmıştır. En gelişmiş ülkelerde bile bir avuç tekelin yanı sıra, yüz binlerce bağımsız kapitalist işletme bulunduğu halde, modern kapitalizmin asıl doğasını saptayanlar bunlar değil, tekellerdir.

Geçen 15 yıl boyunca birleşmeler, katılmalar dalgası devamlı olarak artmıştır. Bu, sermayenin yoğunlaşması ve merkezleşmesini kesin bir şekilde arttırmayı amaçlayan bir takım devlet tekelci tedbirleri tarafından uyarılmıştır. Binlerce küçük ve orta firma, dev finans-endüstri imparatorluklarının kurbanı olmuştur. Örneğin ABD. de ellili ve altmışlı yıllar sırasında bir avuç en büyük endüstri ve ticaret korporasyonu, take-over ve katılmalar yoluyla öbür 3700 şirketi yutmuştur. Bu, yutuşlar bunların kapitalist ekonomideki güçlerini ve etkilerini çok arttırmış, tekellerin rolünü çoğaltmıştır.

Modern dev korporasyonlar, tek tek işletmelerin çerçevesi içinde üretimin planlı olarak düzenlenmesi ile toplumun tümünde kapitalizmin tamamlayıcı bölümü olan üretim anarşisi arasındaki çelişkiyi canlı bir şekilde açığa vurur. Tekeller, firmalar içinde ekonomik cybernetics yönetmelerine dayalı, nispeten geniş planlama sistemlerine sahiptir. Bunlar pazar araştırmasını yönetir, müşterilerle uzun süreli bağlar kurmaya çaba gösterir. Gene de her şeye rağmen korporasyonlar ve burjuva devleti, pazarın başıboşluğunu kontrol etmeye güçsüzdür.

Ekonomik istikrarsızlık, döngüsel dalgalanmalar, bunalımlar ve gerilemeler (recessions), bunlara eşlik eden işsizliğin artması, en zengin kapitalist ülkelerde bile ekonomi lerin tipik yönleri olmakta devam ediyor. 1967 nin başında en zengin yedi kapitalist ülke, ABD, İngiltere, Japonya, Batı Almanya, Fransa, İtalya ve Kanada da resmen bildirilen işsiz sayısı 1960 rakamından 400.000 fazlaydı. Çalışan insanlara güvenli bir gelecek sağlamaya kapitalizmin gücü yetmez.

Lenin, emperyalist aşama da kapitalin, öncekinden çok daha hızlı olarak büyüdüğüne işaret ediyordu. Kapitalizmin savaş sonrasındaki gelişmesi bu sonucu doğruluyor.

zmin sorunları:
DE TEKELLER

Modern kapitalizm, salt kendi ekonomik yasalarına dayalı olarak gelişen, salt kendine özgü, kendine yeter bir sistem olarak çözümlenirse anlaşılamaz. Modern kapitalizm global ekonominin bir bölümüdür. Emperyalist zincirinden halkaların kopması ile birlikte ve sosyalist ekonomik sistemin buna eşlik eden hızlı gelişmesi ile ortaya çıkan kapitalizmin genel bunalımı, global ekonominin doğasını değiştirmiştir.

Resmen Bildirilen İşssiz sayısı (bin kişi)

Ülke	11960	1967 Ocak Şubat	Yüzde
Batı Almanya	**237**	**655**	**+ 176.4**
Japonya	**500**	**840**	**+ 68.0**
İngiltere	**393**	**644**	**+ 63.0**
Fransa	**131**	**190**	**+ 45.0**
İtalya	**836**	**878**	**+ 5.0**
Kanada	**446**	**400**	**— 11.5**
ABD	**3.582**	**3.183**	**— 21.0**

Sosyal mahzuruna rağmen, tekeller arası rekabet, üretici güçlerin ilerlemesini kesin bir uyarıcı olarak etkiliyor. Korporasyonlar arasındaki anlaşmalar, üretici güçlerin gelişmesini azaltmaya yönelirken, onu büsbütün de durduramıyorlar. Genel olarak bu kabil anlaşmalar rakip korporasyonların karşı saldırısı ile nötralize edilip ortadan kaldırılıyor. Modern bilimsel ve teknolojik devrim koşullarında en güçlü tekellerin bile egemen durumlarını sürdürmeleri güçleşmiştir.

Yeni malların üretiminin tek elde toplanması, rekabet mücadelesinde önemli bir aygıttır. Şimdi tekeller çabalarını sadece geleneksel malların pazarlarına ve bu pazarlardan rakipleri çıkarmaya değil, yeni yeni gereksinmeler yaratarak müşterileri yeni yeni malları satınalmaya kandırmaya da yönelti-yorlar.

Yeni üretim kollarının büyümesi, İkinci Dünya Savaşından bu yana, kapitalist ekonominin başlıca uyaranlarından biri olmuştur. Tipik tekel bundan böyle, uzmanlaşmış bir firma olmayıp, çeşitlenmiş (diversified) bir konserndir. Tekeller, yeni yeni üretim çizgilerini benimsiyerek, yeni yeni pazarlar yaratarak, çok sayıda kollara sermaye yatırarak durumlarını güçlenidirmeye caba gösteriyorlar.

Tekellerin bu esnekliği ve artan yetenekleri, kısmen modern bilimsel ve teknolojik devrimin açtığı olanaklardan faydalanmaya ilişkin nesnel ileri eğilimleri yansıtıyor. Ayni zamanda da kapitalizmin giderilmez kusurlarını da belirgin bir şekilde gösteriyor. Tekeller müşteriye gerçekte gereksinmediği bir yığın malı empoze ediyor. Reklâmın da yardımı ile küçük küçük tutkular yaratıp halka her türlü eşyayı «züppelik merakıyla» satın aldırıyor. Liberal Amerikan iktisatçılarının bir değerlendirmesine göre ABD de üretilmekte olan kullanım malları hacminin % 40 zorunlu değildir. Toplum onlarsız da olur, hatta bunların üretiminin kısılmasıdan yarar bile görür; o kadar ki markaların çokluğuna rağmen halkın rasyonel ve ana gereksinmelerini karşılayacak pek az mal üretilir. Paradoksal gelebilir ama, ABD'nin yeterli okul ve hastaneyi yapmaya, kent gece kondularını ortadan kaldırmaya, büyük kentlerde zehirli dumana boğulmuş havayı temizlemeye parası çıkışmaz.

Yeni fenomenler

İki sistem arasındaki yarışmada biz en ileri kapitalist devletlerin karşısına çıkmaktayız. Lenin, onların ekonomik deneylerini incelememizi sağlık vermişti. Endüstrilşemiş kapitalist ülkelerin ekonomilerindeki yeni olayların, ileri ve gerçekten bilimsel üretim yönetimi ve iş organizasyonu yöntemlerini sofistike kapitalist sömürüsünden akıllıca ayırt ederek etraflı bir incelemesini objektif olarak yapmamız gerekir. Bununla birlikte, unutulmamaladır ki ileri üretim tiplerinin gelişmesinde bazı kapitalist ülkelerinin deneyleri, kapitalizmde ekonominin tümünün rasyonel ya da optimal bir yapısı olamayacağı için genel olarak yerel bir karakter taşır.

Dikkatimizi modern kapitalizmin ekonomisindeki hangi yeni olaylarda toplamamız gerekir?

Herşeyden önce onun en büyük hücreleri olan korporasyonlarda oluşan değişmeleri incelemeliyiz. Bunlar. endüstri sermayesi ve banka sermayesinin kaynaşması ile finans kapitalin oluşması sonucu bu yüzyılın başında meydana gelmiştir. **Şimdiki durumda korporasyonlar endüstri, bankacılık ve ticaret (bunlar ürünlerinin satışını örgütler) sermayesinin son derece karmaşık bir yönetim sistemine sahip muazzam ekonomik imparatorlukların çerçeveleri içinde birleşmesidir.**

Bunlar uygulamada artık eski tipte önderler, büyük korporasyonların dümenindeki «endüstri kaptanları» değildirler. Şimdi bunlara, sermaye yatırımına ilişkin her türlü esas sorunu karara bağlayan «malî konseyler», ana hissedarlar heyeti başkanlık etmektedir. Konsernlerin günlük ekonomik yönetimi ve bunların yatırım politikalarının uygulamadaki icrası, ücretli memurlara - yöneticilere emanet edilmiştir. Büyük ekonomik ve teknik knowhow'a sayip, modern idare tekniklerini, ekonomik cybernetics yönetemlerini iyice bilen ve elektronik beyinleri kullanmak üzere eğitilmiş kişiler bu iş için seçlmektedir.

Bu gibi komplekslerin idaresinin incelenmesi, son derece öğreticidir. Bu tek tek işletmeler içinde üretim organizasyonu plânlamak eğiliminin, kapitalizm için tipik duruma geldiğini gösterir.

Bankacılık tekellerinin rolü de değişmiş bulunuyor. En büyük ticaret bankaları daha «demokratik» hale gelmişlerdir. Bunlar o muazzam kapılarını küçük tasarrufa da açmışlardır. Tüm nüfusun para kaynaklarını seferber etmenin yeni yeni yöntemleri, yeniden üretimin gidişi üzerinde göze görünür rib etki yapmış ve ekonomik gelişme hızlarının artmasına bir hayli yardım etmiştir.

Sermaye ihracı'nda da yeni fenomenler gözlemlenebilir. Eskiden en güvenilir ve en kârlı sermaye yatırımının alanları olan sömürge imparatorluklarının dağılması, emperyalist ülkeleri dış ekonomik genişleme yöntemlerini değiştirmeye zorlamıştır. Sosyalist ve milli kurtuluş devrimleri ile sarsılmış olan bir dünyada yüzde yüz güvenilir sermaye yatırım alanlarının yokluğu, burjuva hükümetlerini sermaye ihracı işini üzerine almaya ve özel yatırımları sigorta eden bir sistem kurmaya zorlamıştır. Enternasyonal konsorsiyomların etkisi altında kalan kollektif sermaye yatırımları, yeni bir tür emperyalist sömürüyü, «kollektif sömürgeciliği» geliştirmiştir.

Sermayenin, bir gelişmiş ülkeden öbürüne ihracı da gitgide önem kazanıyor. Bu bakımdan A.B.D.'nin gelişmiş Batı Avrupa ekonomilerine sermaye yatırımları özel bir rol oynuyor. Şöyle ki, örneğin 1966'da, A.B.D. sermaye yatırımlarının toplam hacmi % 67 artmışken, bu arada A.B.T. tekellerinin Ortak Pazar ülkelerine yaptıkları yatırımlar %40'a yükselmişti. İngiltere Enerji Bakanı Richard Marsh'a göre A.B.D. sermayesinin Batı Avrupaya girmesi şimdiki hızda devam ederse, bu, sonunda Avrupa'yı, teknoloji alanında A.B.D. nin bir çeşit sömürgesi haline dönüştürebilir.

Gerçekten de ekonomisine yabancı sermayenin girmesine izin veren ithâlci ülke, iç ve dış ekonomi politikası üzerinde karar alacağı zaman bağımsızlığının zedelenmesine götüren kaygan bir yola girmiş olur. Yabancı tekellerin, yatırım yapmış oldukları ülkelerin hükümetlerine baskı yaptıklarını gösteren bir çok olay vardır.

Bununla birlikte bazı durumlarda yabancı sermayenin gelişmiş kapitalist ülkeye akışının, onun sermaye ihrac eden ülkelere karşı rekabet yeteneğini güçlendirerek millî ekonominin modernleşmesine sebep olduğuna da dikkat edilmelidir. A.B.D. korporasyonları tarafından Batı Avrupada kurulan ikinci işletmeler şimdi motor, petrokimya, elektronik ve diğer yeni endüstrilerde A.B.D. nin ciddi rakipleri haline gelmişlerdir.

Çelişme şudur: A.B.D. ana firmalarına bağımlı olmalarına rağmen ikinciller, Birleşik Devletlerin şu ya da bu Batı Avrupalı rakikinin millî sermayesinin çıkarları bakımından uygulanmakta olan devlet tekelci düzenlenme sistemine sıkıca uydurulmuştur. Ford örneğin İngiltere'de ikinci şirketini kapamayı, ya da o işletme için belirli bir üretim ya da ihraç kotası saptamak istese de bunu İngiliz Hükümetinin ve yerel tekelcilerin rızası olmadan yapamayacaktır. Üstelik, yabancı tekeller, ikincillerinin bulunduğu ülkedeki sınıf mücadelesini hesaba katmak zorundadırlar. Bu, A.B.D. korporasyonlarının sahip oldukları Batı Avrupa işletmelerinde çalıştırılan çok sayıda işçiyi işten çıkarma girişimleri ile mücadele etmek üzere yapılan bir takım büyük grevlerden de görülmektedir.

Bugün kapitalist dünyadaki dış ekonomik ilişkilerin tahlili, o dünyanın ekonomik yönden yeniden bölüşülmesi uğrunda amansız bir mücadele yürütülmekte olduğunu gösterir. **Devletin tekelci kamu iştirakleri bu mücadelede yeni bir silâhtır.** Oralardaki anti komünist güçleri güçlendirmeyi istediği için A.B.D. tarafından her bakımdan teşvik edilen Batı Avrupa'nın ekonomik entegrasyonu, gitgide daha çok Amerika'ya karşı duruma gelmektedir. Batı Avrupa tekelleri, dünya kapitalist pazarı üzerindeki rekabet yeteneklerini arttırarak ve Atlantik ötesi ortaklarının yayılma politikalarına başarı ile karşı çıkarak ekonomik kaynaklarını üretimin uzmanlaşmasına ilişkin enternasyonal anlaşmaların özünde birleştirmektedir.

Gelecek sayıda :

AĞIRLAŞAN ÇELİŞKİLER

Demokratik köylü hareketleri

Bu yazıda, yeni yeni filizlenmeye başlayan ve umut verici bir şekilde gelişen demokratik köylü hareketlerinin, devrimciler tarafından nasıl desteklenmesi gerektiğini, bu yolda hangi eylem biçimlerinin yürütüleceğini araştırmaya çalışacağız.

Elmalı'da toprak ağalarına vurulan darbe ile basında yer almaya başlıyarak, sonra Atalan da, Göllüce'de kamuoyunun dikkatlerini toplayan, Akhisar'da ve Söke'de aynı doğrultuda gelişen, bununla da kalmayıp yurdun çeşitli bölgelerine somut örneklerle yayılan köylü hareketlerinin kısa bir süre içinde yurdumuzu pıtrak gibi saracağı şimdiden bellidir. Köylüler, feodal-mütegallibe takımının baskısından kurtulmak üzere demokratik haklarını koparma mücadelesine hızlı bir uyanışla katılmaktadır. Bütün bu gelişmelere paralel olarak, devrimciler, köylülerin demokratik mücadelesini enerjik bir biçimde desteklemek durumundadır. Devrimcilere bu konuda büyük görevler düşmektedir.

Köylü hareketleri, sosyal ve iktisadî muhtevasıyla burjuva nitelikte millî demokratik devrimin kapsamına giren hareketlerdir. Çünkü, burjuva düzenini değiştirmeye değil, burjuva düzeninden de eski, feodal kalıntıları kaldırmaya yönelmiştir. Köylü hareketlerindeki temel amaç, serflik kalıntılarının temel dayanağı olan büyük toprak mülkiyetini kaldırmaktır. Böylece köylüler, feodal ilişkilerin getirdiği bağımlı durumdan kurtulacakları, emeğini istediğine satan özgür ücretli işçi durumuna geleceklerdir. Sonuç olarak bu hareket demokratik bir toplum sistemi kuracaktır.

Sosyalizme ancak demokrasi aşamasından geçilebileceğine göre, yâni feodal üretim ilişkileri tasfiye edilmeksizin daha sonraki bir aşamanın mücadelesine başlanamıyacağına göre, köylülerin demokratik mücadelesinin başarıya ulaşması zorunludur. Onun için devrimciler, sosyalistler, köylülerin bu mücadelesini desteklemekle yükümlü bulunmaktadır. Biz, gerçek sosyalistler olarak, sosyalist mücadele uğruna demokratik mücadeleyi, ya da demokratik mücadele uğruna sosyalist mücadeleyi unutamayız ve bu iki farklı mücadele arasındaki ilişkiyi görmezlikten gelemeyiz.

Öyleyse, hâlen Türkiye'de gelişen köylü hareketlerini bilimsel tutarlılıkla geliştirmek, tüm devrimci güçlerin desteğini örgütlemek ve çalışmaların sistemli olabilmesi için eylem plânlarında birleşmek bugünkü görevimizdir. Önümüzdeki yaz aylarında, köylülerin demokratik mücadelesini içtenlikle benimseyen gençliğin, öğretmenlerin ve tüm devrimci güçlerin desteğini sağlamalıyız. Bu destek, eylem alanında en verimli bir biçimde başarıya ulaşmalıdır.

Bu amaçla, köylerde yürütülecek eylem biçimi üzerine hazırladığımız bir taslağı devrimcilerin dikkatine sunuyoruz. Bu taslağın araştırmacılar tarafından ve özellikle eylem içinde yeni bilgiler edinen arkadaşlarımız tarafından geliştirileceğinden eminiz.

Köylerde yürütülecek eylem biçimi taslağı

Taslağımızda köylük bölgelerdeki eylemin devrimciler tarafından nasıl yürütüleceği gösterilmeye çalışılmıştır. Bununla ilgili bir şemayı birlikte sunuyoruz. Şemada görüldüğü gibi, eylemi yürütecek ekip, eylem alanının seçilmesi ve eylem alanında yapılacak çalışmalar üç ana bölüme ayrılmıştır.

Eylemi yürütecek ekip

İlk bölümde, eylemi yürütecek ekip üzerinde duracağız. Bu ekip, hangi esaslara göre kurulmalıdır? Ekip üyelerinin nitelikleri neler olmalıdır? Eylem sırasında uygulanacak ana disiplin ilkelerini nasıl tesbit etmelidir? Kendi aralarındaki ilişkiler ve köylülerle olan ilişkiler ne yolda olmalıdır.?

EKİP KURULUŞU : Demokratik köylü hareketleri, Anayasa'mızın 37. maddesinde açıkça gösterilen «Devlet, topraksız ve az topraklı köylüye toprak vermekle yükümlüdür» ilkesinin uygulanmasıdır. Dolayısıyla demokratik köylü hareketlerini desteklemek ve bu yönde köylülerle işbirliği yapmak, Anayasa'mızın gereğidir. Bu bakımdan, il ve ilçelerdeki aydınların, yaz aylarında memleketlerine dönmüş bulunan öğrenci ve öğretmenlerin bir araya gelip eylemi kanunî yolla yürütmeleri mümkündür. Bu amaçla bir araya gelen devrimciler, eylemin bütünlük kazanması ve kuvvetin dağılmaması için bölgedeki bütün devrimci unsurları kazanmaya çalışmalıdır. Böylece oluşan ekip, kendi yöresinde mücadeleyi plânlamalı ve başka bölgelerdeki ekiplerle ilişki kurmalıdır.

EKİP ÜYELERİNİN NİTELİKLERİ : Eyleme girişmeden önce, ekipteki üyelerin teorik eğitimini tamamlamış olması şarttır. Millî demokratik devrim nedir? Kimler tarafından, hangi sosyal grupların ittifakıyla yapılır? Kimlere karşı, hangi amaçla yapılır? Mücadele başarıya ulaştıktan sonra hangi yeni çelişkilerle karşılaşılacaktır? Devrimci arkadaşların bu sorulara cevap verecek yeterlikte bulunması zorunludur. Ve bu teorik eğitimin hangi kaynaklar ve hangi kitaplar vasıtasıyla gerçekleştirileceği saptanmalıdır. Köylü mücadelelerini ve toprak meselelerini açıklığa kavuşturan bilimsel kitapların bir kısmı yayınlanmıştır. İl ve ilçelerdeki devrimciler, bu kitapları okumalı, kitapların saptanmasında zorluklarla karşılaşıldığı zaman büyük kültür merkezlerindeki devrimci örgütler ve devrimci yayın organlarına baş vurmalıdırlar.

EKİBİN EYLEM SIRASINDA UYGULAYACAĞI ANA DİSİPLİN İLKELERİ : Ekip üyeleri arasındaki devrimci dayanışmayı sağlamak ve dışarıya karşı olan ilişkilerde birlik-beraberliği gerçekleştirmek amacıyla bazı ana disiplin ilkelerinin önceden saptanması doğru olur. Böylelikle üyeler birbirinden habersiz davranmıyacak, karşı-devrimci unsurların engellemelerini hep birlikte göğüsleyecek, dirliği bozan davranışları önliyecektir. Ekip üyeleri arasında bir yönetim anlayışı hâkim olmalı, gerekirse üyelerin içinden bir sorumlu seçilmeli, bu sorumlu çevresinde karar alınarak, köye kimlerin gideceği, ne zaman gidileceği, hangi sınırlar içinde konuşulacağı hususları disiplin altında yürütülmelidir. Çevredeki diğer ilerici veya tarafsız kuruluş ve kişilere karşı alınacak tavır da aynı beraberlik havası içinde önceden saptanmalıdır. Köyler, kasabaların yanında değişik bir sosyal yapıda olduğundan, devrimci arkadaşlar, köylerdeki davranış biçimlerini, gerçekleri göz önünde tutarak ele almalıdır. Köylünün yadırgayacağı davranışlardan kaçınmak için, bu yönde kurallar konulmalı ve köylere giden devrimcilerin bu kurallara uyması istenmelidir.

Eylem alanını seçmek için uzun araştırmalar yapmanın gereği artık kalmamıştır. Türkiye'nin hemen her bölgesinde köylülerin toprak mücadelesinin somut örnekleri vardır. Her devrimci, kendi bölgesinde bu örnekleri bilir ve tanır. Hangi köyün meselesi olduğunu, bu meselede köylülerin hangi ölçüde direnmek zorunda bulunduğunu bilir. Önemli olan, eldeki olanaklarla en iyi sonuç alınacak eylem yerlerini seçmektir. Bunun için şunlara dikkat etmelidir:

SÖMÜRÜNÜN EN DERİN OLDUĞU YERLER : Sömürü oranı nerede daha fazla ise, çelişki nerede daha keskin bulunuyor ve köylüler nerede sömürüye karşı gelmek durumunda bulunuyorsa, devrimcilerin o bölgeye, ya da o köylere yönelmesi doğaldir.

DEVRİMCİ UYANIKLIK: (Bilinçlenme düzeyinin yüksek olduğu yerler), Uyanık köyler eylem bölgesinin seçiminde rol oynar. Köylülerin bu konuda hazırlıklı bulunması, başarıya ulaşmakta büyük bir etken olacaktır. Elmalı'nın, Atalan ve Göllüce olaylarının köylüler tarafından bilinmesi, bu örneklerden haberdar olması, devrimcilerin işini kolaylaştırır. Hattâ bu uyanıklık bazı bölgelerde o düzeye gelmiştir ki, devrimci aydınlar doğrudan doğruya köylülerden çağrılar almakta, güçbirliğine çağrılmaktadır.

HAREKETİN YAYGINLAŞABİLECEĞİ YÖRELER : Hareketin civar köylerde yaygınlaşabileceği ve çevre köylerin ittifakının sağlanabileceği yöreler, öncelik almalıdır. Çevresinden tecrit edilmiş bir hareketin boğulması olanağı daima gözönünde tutulmalıdır.

Her devrimci kadronun özellikle kendi yöresinde çalışması doğru olur. Çalışmaların yöresel olmasına rağmen, âcil birleşmeyi gereken hallerde, o bölgenin dışında bile olsa, bütün güçlerin bir noktada birleşebilmeleri gereği unutulmamalıdır.

Eylem alanında yapılacak çalışmalar

Eylem alanında yapılacak çalışmalar, o bölgedeki gerçeğin tahlili ve tesbitinden başlar. Önce, köylerdeki sömürme ilişkilerinin tâyini ve sömürme derecesinin tesbitine yönelinir, sonra sömürme ilişkileri paralelinde tespit edilmesi gereken yan bilgiler öğrenilir.

Bu konuda biz, «Köylerdeki sömürme ilişkilerini tesbite yönelmiş bir anahtar» sunuyoruz [1]. Bu anahtarın, devrimcilerin köy çalışmalarında, meseleyi bilimsel olarak kavraması için rehber olacağı kanısındayız.

Rehberin ışığında durumu kavradıktan sonra, doğru eylem biçimlerine karar verilir ve köylülere destek olacak eylemlerle çalışmalar sürdürülür.

nasıl desteklenmeli?

Gürgün Say

Köylerdeki sömürme ilişkilerini tesbite yönelmiş anahtar

Anahtar, bu konuda araştırmaları olan bir öğretim üyesi tarafından hazırlanmıştır.

Bu anahtar yaz aylarında köylere gidecek arkadaşlar tarafından bir anket formu gibi değil, sorulup öğrenilecek hususları tespit eden bir rehber şeklinde kullanılmalıdır. Amaç, bölgelere ve köylere göre sömürme ilişkilerinin aldığı biçimleri, köylünün sümürülme derecesinin ve tarzının gösterdiği farklılıkları tesbit etmek; daha genel olarak da Türkiye'de hâkim üretim ilişkileri üzerindeki bilgi haznemizi zenginleştirmek ve böylece doğru eylem biçimlerinin kararlaştırılmasında rehberlik etmektir. Arkadaşlar, köy izlenimleri zayıflamadan ve mahallinde tuttukları notları kullanarak, bu anahtarda ortaya konan soruları (gerekli her halde ilâveler yaparak) bir raporla en kısa zamanda cevaplandırmalıdırlar.

I — İl, İlçe, Köy adı; köyün hane ve nüfus sayısı.

II — Köylünün geçiminde ana rolü oynayan ürünler.

III — Toprak mülkiyeti.

1) Topraksız köylü ailelerinin sayısı. Toprak sahibi çiftçi ailelerinin malik oldukları arazi büyüklüklerine göre dağılımı (Örneğin: 1-50 dönüm: 1-8 aile gibi).

2) En büyük toprak sahibi ailenin (veya ailelerin) kaç dönüm toprağı var?

3) Büyük toprak mülkiyeti tapulu mudur? Köylüyle dâvalı mıdır?

4) Büyük toprak mülkiyetinin kaynağı nedir? Miras mı? Satın mı aldı? Hazine arazisine el mi koydu?

5) Bugünkü büyük toprak sahibinin atalarının durumu neydi?

IV — İşletme Biçimleri.

1) Ortakçılık var mı (Masrafların ve ürünün toprak sahibiyle ortakçı arasında paylaşılması hali) Kaç ortakçı ailesi var?

2) Toprağını ortağa veren aileler daha ziyade hangi grup köylülerdendir? Köyde oturmayıp kente göçmüş aileler mi? Toprağını işlemekten âciz yoksul ve küçük toprak sahipleri mi? Büyük toprak sahipleri mi? Köyün ağası mı?

3) Ortakçı aileler hangi grup köylülerdendir? Topraksız köylü aileleri mi? Mâliki oldukğu toprağı ortakçılıkla genişleten küçük-orta mülk sahipleri mi? Büyük toprak sahipleri mi?

4) Büyük toprak sahibi arazisini ortağa veriyorsa kendisi ile ortakçı aileler arasında şahsî bağlılık, tâbiyet, nüfuz ilişkileri var mı? Nasıl?

5) Ortakçılık şartları, yâni mahsulün ve masrafların ortakçı ile toprak sahibi arasında paylaşılma tarzı nasıldır?

6) Son 20 yılda ortakçılık şartları (paylaşma oranları) aynı mı kaldı? Ortakçının lehine mi, aleyhine mi değişti?

7) Kiracılık var mı? (Önceden tesbit edilen ve mahsul miktarına tâbi olmayan para veya ürün şeklinde kira)

8) Topraklarını kiraya verenler hangi grup köylülerdir?

9) Toprak kiralayanlar hangi grup köylülerdir?

10) Büyük toprak sahipleri kendi topraklarını kirayla genişletiyor mu?

11) Kiracılık şartları (toprak kirası) nasıldır?

12) Ücretli işçilik var mı? Ne kadar?

13) Ücretli işçilik yapanlar kimlerdir? (Dışarıdan gelen ırgatlar, köyün topraksız aileleri, küçük toprak sahipleri)

14) Ücretli işçi kullananlar kimlerdir?

15) Devamlı, yıl boyunca devam eden, ücretli işçilik var mıdır? Kaç kişidir? Ücretleri ve çalışma şartları nasıldır?

16) Mevsimlik, geçici toprak işçilerinin ücretleri, çalışma şartları?

17) Köy halkı mahalli bir aşiret reisi, bey, şeyh gibi unsurlara karşı hediye, nakdî veya ürün şeklinde vergi, angarya çalışma gibi yükümlülükler taşıyor mu? Taşıyorsa bu sömürücü unsurların kimliği, geçmişi, mülkiyet veya tarikat ilişkileri v.s. hakkında neler biliniyor?

V — Tefecilik

1) Tefecilik var mı? Kimler tefecilik yapıyor? (Köydeki büyük topraksahibi. Kasaba tüccarı. Köylünün ürününü normal olarak satın alan tüccar.)

2) Bir yıl içinde köyde kaç aile tefeciden borçlanmaya mecbur kaldı? Hangi grup aileler?

3) Tefeci faizleri ne kadardır? Nasıl tahsil edilir?

4) Tefeciye borçlanırken arazi ipotek ediliyor mu? Son yıllarda bu yüzden toprağını yitiren köylü aileleri olmuş mudur? Bu topraklar kimin eline geçmiştir?

5) Banka kredilerinden yararlananlar hangi grup köylülerdir?

VI — Tüccar - Köylü İlişkileri

1) Köylü ürününün ne kadarını (ortalama oranlar olarak) satıyor?

2) Köylü ürününü kime satıyor? Devlet alım kurumları, tüccar, ihracatçı firma? Hangi oranlarda? Ürünü alan tüccar kimdir? Satış köyde mi, belli merkezlerde mi yapılıyor? Köy dışında yapılıyorsa, ürünü bu merkezlere taşıma imkânları bütün köylü aileleri için mevcut mudur?

3) Mahsul idrak edilmeden önce (ağaç üzerinde veya tarlada iken) avans karşılığı satılıyor mu? Bu halde ürüne ödenen fiat, mevsiminde teşekkül eden fiattan ne kadar farklı oluyor?

4) Sattığı ürün için köylünün eline geçen fiat (En son rakamlar).

VII — Küçük Üreticinin Sömürülme Derecesinin Tesbiti

(Çeşitli ürünlere veya bölgelere göre küçük üreticinin sömürülme derecesini, bazı kaba faraziyeler yapmak şartiyle, öğrenmemiz mümkündür. Bunun için aşağıdaki unsurların bilinmesi gereklidir.)

1) Ürünün nihaî tüketiciye veya kullanıcıya satış fiatı.

2) Eksi Tüccarın veya diğer aracı kurumların birim ürün miktarı için yaptıkları nakliye, ambalâj, depolama gibi giderler.

3) Eksi. Tüccar veya diğer aracıların kârları.

4) Eşittir. Ürünün üretici (köylü) tarafından satış fiatı.

5) Eksi. Birim miktar ürün için yapılan üretim giderleri (faizler hariç)

6) Eksi. Birim miktar ürüne düşen faiz yükü.

7) Eşittir. Birim miktar üründen üreticiye kalan meblâğ.

Üreticinin yarattığı yeni değer = III + VI + VII.

Üreticinin sömürülme derecesi = III + VI / VII

1964 İçin Tütünde Sömürülme Derecesinin Hesaplanmasına Ait Örnek: (1) den (7) ye kadar aynı unsurlar kullanılıyor.

1) 1 kg. tütünün ihraç fiatı: 12,60 TL.

3) Eksi. Tüccarın depolama, işleme giderleri (1 kg. başına): 3,28 TL.

3) Eksi. Tüccar ve ithalâtçı kârı: 2,56 TL.

4) Eşittir. Tütün üreticisinin satış fiatı: 6.76 TL.

5) Eksi. 1 kg. tütün için yapılan üretim gideri: 6,20 TL.

6) Eksi. 1 kg. tütüne düşen faiz yükü. (Bilinmiyor. Muhtemelen 5. kaleme dahil)

7) Eşittir: 1 kg. üründen üreticiye kalan: 0,56 TL.

Üreticinin yarattığı yeni değer = 2,56 + Faiz (?) + 0,56 = 3,12 TL. (asgari)

Üreticinin sömürülme derecesi (asgari) = 2,56 / 0,56 = 4,57 veya % 457

Bu hesaplamadaki unsurlardan (4), (5), (6) ve (7) doğrudan doğruya köylerden hesaplanabilir. Köylerden «dönüm başına üretim miktarı», «dönüm başına üretim gideri», «toplam veya dönüm başına faiz yükü» bilgileri elde edilebilirse bunlardan (5) ve (6) çıkarılabilir. (1) ve (2)'yi köy dışından, ayrıca öğrenebiliriz. Fakat (2) mahallinde öğrenilebiliyorsa tesbit edilmeli. (1), (2) ve (4) bilindiğinde (3) kendiliğinden çıkar.

%450'lik bir sömürülme derecesini köylünün anlayacağı dile çevirirsek: «Tütün üreticisi kendisi için çalıştığı her güne karşılık; ithalâtçı, tüccar (ve hesaba katılmış olsaydı tefeci) için dört buçuk gün çalışıyor» diyebilirdik. Tütün örneğinde tesbit edilen oran: (a) Tefeci ve banka faizlerini; (b) Tütünü yabancı piyasaya intikal ettiren yabancı şirketlerin kârını ihtiva etmediği için gerçek sömürülme derecesini tam olarak yansıtmıyor.

VIII — Köyde Siyasî Hayat

1) Köy hangi partilere oy vermektedir?

2) Köydeki sınıflaşma parti tercihlerinde yansıyor mu?

3) Köydeki büyük toprak sahiplerinin, köylüyle iktisadî ilişkisi olan tüccarın tuttuğu partiler? Bunların parti tercihlerinde son yıllarda bir değişiklik meydana geldi mi?

4) Köyün hayatına iktisaden hâkim olanlar köy nüfusuna muhtar seçimlerinde ve genel seçimlerde hâkim olabiliyorlar mı?

SÖMÜRME İLİŞKİLERİ PARALELİNDE TESBİT EDİLMESİ GEREKEN YAN BİLGİLER

Doğru eylem biçimini saptıyabilmek için, yalnızca sömürme ilişkilerini bilmek yetmez; hangi eylem biçiminin öncelik kazanması gerektiğini ve seçilen eylemin ne derecede başarıya ulaşacağını şu soruları sorarak anlamaya çalışmalıyız:

- Hareketin lideri kimdir? Etkisi nedir?
- Öğretmen, muhtar, imam ve jandarmanın olumlu ya da olumsuz yöndeki etkileri ne kadardır?
- Karşı-devrimci güçlerin engelleme gücü ne kadardır? Civardan desteklenme olanakları var mıdır?

(Devamı 15. sayfada)

Devrimci mücadelede Zonguldak

Dursun Bilâ
Zonguldak Fikir Kulübü II. Başkanı

Sosyalist mücadelenin özü, toplumsal çelişkileri inceleme ve ona uygun mücadele yönteminin seçilmesidir. Sosyalist litaratürümüzde hakim çelişkinin ve buna ilişkin mücadele yönteminin saptanması konusunda, yıllardan beri süregelen tartışma son zamanlarda açıklık kazanmış ve Türkiye'nin içinde bulunduğu devrim aşamasının, «milli demokratik devrim» olduğu fikri teorik ve pratik plânda kendini kabul ettirmiştir.

Ancak, çağımızda yarı bağımlı, yarı feodal yapıya sahip ülkelerde, emperyalizm olgusundan ötürü, milli burjuvazinin «barutunun tükenmiş» olduğu gerçeği, milli demokratik devrimin ana güçlerinin küçük burjuvazi ve proleterya olduğunun kanıtıdır. Zaten burjuva demokratik devrimi ile milli demokratik devrimi ayıran husus ta budur. Bu gerçek, tüm devrimcilerce bugün kabul edilmektedir. Küçük burjuva kesimlerinin milli demokratik kavgada bir zaman için öncü roller oynaması mümkündür. Ancak başlıyan bu mücadeleyi sosyalizm hedefine ulaştıracak güç, şehir ve köy proleteryasıdır. Bunu, içinde bulunulan aşamanın koşulları tayin eder.

Küçük burjuva unsurları yapılarından gelen kaypaklığı, bu kavgada proleteryaya önemli görevler yüklemektedir. Bu noktada Türkiye'de işçi sınıfının nicelik ve nitelik durumu bir soru olarak karşımıza çıkmaktadır. Ve bu soruya şu dönemde olumlu cevap vermek mümkün değildir. Devrimin büyük ustalarının sosyalist teorinin ışığı altında bize öğrettikleri bir gerçek te, «sınıfların kendi içlerinde zümrelere bölündüğü» ve bunlardan bazılarının örgütlenme ve bilinçlenme düzeylerinin diğerlerine nisbetle yüksek olduğudur.

Türkiye'de proleteryanın bu temel ilke ışığında örgütlenerek mücadelede yerini alması devrim için bir güvencedir.

Başlangıçta sosyalist harekete oportünist yönetimin hakim olması ve bu önemli noktanın gözden kaçırılması devrim mücadelemize büyük zarar vermiştir.

Bu genel girişin ışığında devrimci mücadelede işçi sınıfı ve onun en yoğun olduğu Zonguldak Kenti üzerine birkaç söz söylemek istiyoruz. Elbetteki bu sorun derin incelemeler sonucu ortaya konabilir. Ancak son günlerde Zonguldak'ta devrimcilere devrimcilere karşı girişilen baskılar, yıldırma çabaları, kaba hatları ile de olsa bu sorun üzerinde, devrimci çevrelerin dikkatini çekme ihtiyacını doğurdu. Herşeyden önce kalın çizgilerle Zonguldak'ı tasvir etmek gerekir:

Zonguldak 50 bini aşkın maden işçisini bağrında toplayan bir sanayi merkezidir. Bu işçiler insanlık haysiyetiyle bağdaşmıyan şartlarda yüzlerce metre yerin altında, ölümle pençeleşerek ekmeklerini kazanırlar. Maden ocaklarında yüzlrce metre yerin dibinde çalışmak, diri diri mezara girmektir. Can güvenliği yoktur. Hemen her gün ocaklardan ölüler yaralılar çıkar, yu-

sosyalist literatürde terimler ve kavramlar

Köleci toplum

İlkel komünal toplum çağında, insanların doğadan elde ettikleri maddi servetler, yaşantılarını sürdürmelerine ve döl vermelerine ancak yetecek ölçüdeydi, dedik. Ve bu dönemde topluluk bireylerinden bir ya da birkaçının zarurinin üstünde bir tüketime yeltenmesi, ürünler çok sınırlı olduğuna göre, topluluğun öteki üyelerinin hayatına kasteden bir davranış olurdu. Onun için üleşimde eşitlik ilkesi zorunluydu. Ürrünlerin sınırlı olması yüzünden, örneğin bir av sahası üzerinde rakip topluluklar arasındaki savaşlar ölesiye vuruşma biçiminde olurdu. Karşı taraftan tutsak edilecek bir kişi boşuna beslenecek bir boğazdan başka bir şey değildi. Bu kişinin sağladığı üretim kendi tüketimini aşamıyordu. Onun için esirler öldürülüyordu.

Biliyoruz ki, önce üretici güçler, bunlar içinde üretim araçları, en başta da üretim âletleri gelişiyor. Buna uygun olarak üretim ilişkileri de gelişme gösteriyorlar ve üretici güçler düzeyine göre ayarlanıyorlar... İlkel Komünal toplumun en yüksek aşamasında yeni iş âletlerinin geliştirilmesiyle üretici güçlerde büyük bir ilerleme kendini gösteriyor.Çalışmanın verimliliği artıyor. İnsanlar ilk elde tükettiklerinin üstünde bir üretim elde etmeye başlıyorlar. Yiyecek ve giyeceklerin bir kısmı yedek olarak saklanabiliyor. Bitki yetiştirmeyi, hayvanları evcilleştirmeyi öğreniyorlar. Ve M.Ö. 6000-4000 yıllarında insanların madenden âletler yapmaya başlamasıyla üretici güçlerde çok hızlı bir gelişme kaydediliyor. Emeğin verimliliği «taş devri» dönemine gö.re pek çok artıyor. Bu ilerleme tarımda ve hayvancılıkta da etkisini gösteriyor. İlk sosyal iş-bölümü, yani tarımla çobanlığın ayrılışı gerçekleşiyor.

Böylece iş-bölümü ve uzmanlaşma da karşılık olarak üretimin ve emeğin verimliliğinin yeniden artmasına sebep oldu. Bir takım insanlar sadece âlet yapımıyla uğraşabilir oldular ve yeni bir zanaatçılar ,yani âlet yapanlar tabakası doğdu. Tarımla zanaatlar arasında ikinci sosyal iş-bölümü meydana geldi.

Bu sosyal iş-bölümleri sonuncunda tarımcı ve çoban kabileler arasında, daha sonra tarımcı ve çobanlarla zanaatçılar arasında değişimler (mübadeleler yani ürün alıp vermeler) baş gösterdi. Üretim âraçları ve âletleri özelleşme, yani kişisel eşya olma yolunu izlediler. Üretim artık çok sayıda insanı, eşit ünvanlarla bir araya getirmiyordu.

Emeğin verimliliğin artması, artı-ürünün doğması, yani insanın yaşamını sürdürmesi ve döl vermesi için zorunlu olanın üstünde bir üretim sağlamasıyla savaş esirlerinin öldürülmeyip alakonulmasında, yarı aç yarı tok çalıştırılarak emeklerinin artı-ürününün sömürülmesinde yarar görüldü. Ve böylelikle kölelik kurumu meydana geldi. Böylece toplum, her çeşit haktan ve mülkiyetten yoksun köleler; bu kölelerin artı-ürününe ve bizzat kölelerin kendilerine, ayrıca da üretim araç ve âletlerine sahip olan efendiler; başlangıçta küçük bir ekonomiye sahip kendi üretim araçlarıyla üretimde bulunan özgür üyeler, olmak üzere sınıflara bölündü. Bu küçük mülk sahiplerinin çoğu, zamanla köle durumuna geldiler; ufak bir azınlık ise efendiler sınıfına katılabildi. Böylece tarihin kaydettiği ilk sınıflı toplum olan köleci toplum, köleler ve köle sahipleri olmak üzere birbirinin antagonisti başlıca iki sınıftan meydana geliyordu.

Efendiler kölelerinin mutlak hâkimi ve sahibi idiler. Onları alıp satabilyor, bedenî işkenceye tabi tutabiliyor ve artık işe yaramaz, yani artı-ürün sağlayamaz hale geldiklerinde, ya da başka bir nedenle öldürebiliyorlardı. Kölelerin çocukları, evlenmelerine müsaade edilen yerlerde, gene köle oluyordu. Köleler özgür vatandaşların yapmayı istemedikleri en güç, en ağır, en pis işlerde kullanılıyordu.

İnsanın insan tarafından sömürüsünün ortaya çıkması yüzünden kölelik düzenini bir gerileme sayamayız. O zamanın üretici güçler düzeyi böyle bir üretim ilişkileri biçimine uygun düşüyordu. Bu yeni üretim tarzı toplum üyelerinin bir kısmını kol çalışmasından ayırmış, kafa çalışmalarına, sanata zaman ayırmalarını sağlamıştır. Bu da toplumun daha sonraki ilerlemelerini mümkün kılmıştır. İnsanlık evriminin böyle bir dönemden geçmesi zorunluydu.

Köleliğin esas kaynağını, fetih savaşları sonucu elde edilen savaş esirleri, köle alış verişi, topluluğun fakir düşerek malını mülkünü yitirmiş özgür üyelerinin borçları yüzünden alacaklılarına köle olmaları ya da onlar tarafından başkalarına satılmaları gibi durumlar teşkil ediyordu.

Köleci toplumlar ilk önce Asya ve Afrika'da ortaya çıktılar.

Köleler sayıca artınca sınıflar arası karşılıklar derinleşti. Egemen sınıfın çıkarlarını savunacak, koruyacak ve köleleri baskı altında tutacak daimi bir kuvvet zorunlu oldu ve böylece Devlet doğdu. Bu arada kabile federasyonlarının da bir devlet taslağı olduğunu hatırlatmak gerekir.

Köleci toplum; çeşitli topraklarda ayrı ayrı özellikler göstermekle birlikte, her yerde, üretim ilişkilerinin, efendilerin üretim araçları ve köle kol emeği üzerindeki tam mülkiyetine dayandığı, iktisadî ve toplumsal şekillenme bütünü içinde bir sömürü düzeni olan bir formasyondur.

Bu arada, örneğin köleci bir demokrasi olan Atina Sitesinde demokrasinin yalnız köle sahipleri ve özgür vatandaşlar için söz konusu olduğunu, gene köleci bir toplum olan Isparta'nın da devlet biçimi olarak oligarşik bir site olduğunu hatırlamak ve köle sahiplerinin sınıf çıkarlarını çeşitli biçimlerde güven altına aldıklarını bilmek yerinde olur.

valar söner. Emniyet tedbirlerinin yetersiz oluşu, işçilerin kaderleriyle başbaşa bırakılışı, bu ölüm hâdiselerine bir cinayet vasfı vermektedir. «Asayişin berkemâl olduğu Türkiye'de Zonguldak her gün adam öldürüldüğü bir kenttir. Göçükler, grizolar, meslek hastalıkları ve benzeri felâketlerden kurtulmak şansa kalmıştır.

Hayatları pahasına ekmek parası kazanmaya çalışan bu insanların eline geçen para gülünç denecek derecede azdır. Yeraltı işçilerinin yövmiyesi 11 liradan başlar.

Buna karşılık işçinin azrailin elinden kopardığı kömür onun evinde bulunmaz. Katmer katmer sömürü altında inleyen bu işçileri kandırma ve susturma aracı olarak, iktidar sarı sendikaları kullanmaktadır. İşe 11 lira yövmiye ile başlıyan işçinin 4 TL. zam alması için 40 bin üyeli sarı sendikaya girmesi şart sendikaya girmesi şart koşulmuştur. 60 bin nüfuslu bu kentte 30 a yakın sendika vardır. İşçiler bölünmüştür. Sendika ağaları, işverenle işbirliği halinde işçiye ihanet etmektedirler. İşçilerden kesilen aidatlarla ense şişirmektedirler. Lüks arabalarla apartmanlarla, Amerika seyahatleri ile «Müreffeh Türkiye'de nurlu ufuklara» yönelmişlerdir. İşçi maaşlarından, bir avuç asalağın hizmetinde bulunan deniz kulübü, tenis kulübü, komünizmle mücadele derneği, din bilginleri, yüksek tahsil yaptırma derneği, Zonguldak spor kulübü gibi kuruluşların da bulunduğu tam 122 kuruluş aidat alır.

E. K. İ (Ereğli Kömürleri İşletmesi) tam anlamı ile partizan iktidarın bir çiftliğidir. Fırsat eşitliği yoktur. İşe giriş dilekçeleri müdürlere değil AP idarecilerine verilir. İş için rüşvet alınır. Bunun yanında müessese içinde bir jurnal mekanizması kurulmuştur. «Ekmek» demek suçtur. Uyanık işçiler için özel dosyalar tutulmaktadır.

Sendikaların yanı sıra işçilerin sırtındaki kenelerden bir diğeri de avukatlardır. Kültürsüz, hukuk bilgisinden ve siyasî bilinçten yoksun olan işçilerin ölüm ve kaza hallerinde almaları gereken tazminat, bir avukat şebekesi tarafından ele geçirilmekte, işçinin bırakın dirisini ölüsü bile sömürülmekte, çoluk çocuğu aç bırakılmaktadır.

İşçi öğrenci kenetlenmesinin işçilerin bilinçlenmesini sağlıyacağını bilen iktidar, bunu önlemek amacı ile Zonguldaktaki maden yüksek okulunu kaldırmıştır. Ve yeniden açılması yönündeki çabalara da karşı koymaktadır. Bizzat Vali «İşçi ile öğrenci bir araya gelemez, ikisi birden olmaz» demek sureti ile bunu ifade etmiştir. Maden bölgesinden maden yüksek okulunu kaldıran iktidar, öte yandan, dinî öğretimi yaygınlaştırmakta, imam hatip okulları, ve her mahallede kuran kursları açmaktadır. Camilerde dinî öğütler verilmemekte Marks, Engels eleştirilmekte Müslümanlar «cihada» çağırılmaktadır.

İşçilerin işe girişlerinde düzenlenen kurslarda işçilerin beyinleri yıkanmakta, iktisadi sorunlar saklanmakta, onlara cin peri masalları anlatılmaktadır. Aşırı akımlara karşı uyarılmaktadırlar. (!)

İşçilerin bilinçlenmesini önlemek için kullanılan bir diğer metod da «münavebeli işçi» çalıştırma usulüdür. Bu suretle bir kaç ay madende çalışan işçi köyüne dönmekte, küçük burjuva eğilimlerinden arınamamakta, köyle bağlantısı devam ettiği için de tutucu olmaktadır. Bu, Cumhuriyet öncesinde Fransız Emperyalistlerinin tatbik ettiği bir metoddur.

İktidar bunun yanında daimi işçileri de ihmal etmemş (I) faşist yayınlarla kafaları yıkayan bir mahalli radyo kurmuştur. İşçilerin radyo dinlemeleri bile önlenmiştir. TRT'nin ajans saatlerinde dahi E.K.İ Eğitim (I) radyosunda göbek havaları çalınır. Ölen işçilerin ailelerine başsağlığı dilenir ancak..

Ama bilindiği üzere bütün bu tedbirler yetersiz kalmış, ekonomik mücadelenin farkına vaian maden işçileri iki defa kazma kürek ayaklanarak şehri işgal etmişlerdir. 60 Kr. zam isteyen maden işçisi polis kurşunları ile vurulmuştur. Bu olay Türkiye'deki devrim mücadelesi açısından tarihi önemdedir. Bu olaylar sırasında maden işçilerine destek olan, onunla ilgilenen siyasî bir örgüte raslanmamıştır. Sosyalist geçinen ancak oportünistliği artık gün ışığına çıkmış olan TİP olayların gerisinde kalmış, hâdiselere gerekli önemi vermemiştir. Sarı sendika liderleri ölen işçiyi komünistlikle suçlamışlardır. Bunlar yetmiyormuş gibi olaylarda liderlik ettikleri gerekçesi ile yüzlerce işçi işinden atılmış, ekmeğinden edilmiştir. Bunun karşısında da işçiyi destekliyen hiçbir teşekkül görülmemiştir. İktidar toplum polisini çoğaltmış, jandarma birliklerini yığmış, emniyet seferber olmuştur. Ama Zonguldak'ı hatırlayan devrimci örgüt olmamıştır. Bütün bunlara rağmen maden işçileri «ekonomik mücadelenin bilincine» varmışlardır. En ufak bir kıvılcım Kozlu'da sinirleri germekte Vardiyalar bırakılmaktadır. Bu kilit potansiyel örgütlendiği -ki bu da devrimcilerin çabasıyla, eylemlerde işçiyle beraber olmakla gerçekleşebilirsan, devrim büyük bir güç kazanacaktır.

Ancak büyük bir devrimcinin dediği gibi işçiler «kendiliğinden gelme» hareketlerle ancak «ekonomk mücadele» bilincine varabilir, siyasî bilince varamaz. Ona siyasî bilinç zerketmek gerçek devrimcilerin görevidir.

Kalın çizgileriyle ortaya koyduğumuz bu durum Zonguldak'ta devrimci bir örgüte ihtiyaç doğurdu ve Zonguldak Fikir Kulübü kuruldu. Örgütün doğru devrim stratejisi ve taktik çalışmaları onu gayri milli güçlerin ve iktidarın boy hedefi haline getirdi. ZFK başkanı İlhami Kızılayın şahsında bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi hedef alındı. Kızılay, polis tertipleriyle, peşpeşe soruşturmalarla dayak, hatta ölüm tehtitleriyle yıldırılmaya çalışılmaktadır. Bu baskılar yeryüzünde emperyalizme karşı ilk milli hükümetin kurulduğu 23 Nisan yıldönümünde, ZFK'nın emperyalizm ve işbirlikçilerinin bilânçosunu Atatürk'e sunan çelenginin bizzat vali tarafından müsadere edilmesine kadar vardı. Bu Atatürk ve devrim düşmanlarının sistemli baskılarının azgınlaşmasıdır.

Buraya kadar kaba hatları ile Zonguldak ve onun devrimci mücadele ile olan ilişkisini ortaya koymaya çalıştık. Tüm devrimcileri Zonguldak Maden İşçileri ve devrimcilere yönelik baskılar üzerinde düşünmeğe ve çalışmaya çağırıyorum.

Zonguldakta işçiler «kendiliğinden gelme» hareketleri ile «örs olmak» istemediklerini ortaya koymuşlardır. Ancak «çekiç olmasını» bilememektedirler. Devrimcilerin görevi işte burada başlamaktadır.

Unutmamak gerekir ki Kozlu'da işçiyi kurşunlatan vali, Malatya'da devrimci öğretmeni tokatlamıştır. Ona sıkılan kurşunu Kırıkkalede gene bir işçi imâl etmiştir. Ilk milli kurtuluş savaşında olduğu gibi, ama ondan daha değişik ve olumlu bir ortamda Anadolu'nun dörtbir köşesinde devrimci örgütler kurulmuştur. İkinci millî kurtuluş savaşıda gene Anadolu da çözümlenecektir. Bunun dışındaki çabalar bizi kesin sonuçlara ulaştıramıyacaktır. Türkiye halkının devrimci mücadelesinde her noktaya gerekli önemi vererek, ama emperyalizmin «parçala-böl» taktiğine düşmeden, mücadele edilmelidir. Bu vesile ile ortak eylem ve çabalarla Emperyalizm ve iş birlikçilerine karşı daha güçlü mücadele verme amacı ile Anadoludaki tüm devrimci kuruluşları bir çatı altında örgütlenmeye çağırmayı bir görev sayıyorum.

Faşist baskılar devrimci mücadelemizi daha da güçlendirecektir.

Zafer devrimcilerin olacaktır.

AYDINLIK
sosyalist dergi

8. sayı çıktı

Doğu Anadolu'da hayvancılığın feodal niteliği

Muzaffer Erdost

Devrimciler el ele Milli Cephede ● H. KIVILCIMLI, İşveren Sosyalizmi - İşçi Sosyalizmi ● D. KAVUKÇUOĞLU, Lâtin Amerika'da Devrimci Hareket ● G. ZİLELİ, Sosyalist Harekette Küçük Burjuva Etkenlere Bir Örnek.

DAĞITIM: Fuat Büte (İstanbul), Orhan Özşişman (Ege bölgesi).
ABONE : 6 aylık 25 T.L., Yıllık 50 T.L.
ADRES : P.K. 100. Cebeci - Ankara

Aydınlık Yayınları

Türkkaya Ataöv

Amerika Nato ve Türkiye

Çıktı

296 sayfa: 12,5 Lira.
İsteme adresi: P.K. 100
Cebeci - Ankara

Gêrard Chaliand'ın bu incelemesi, Le Monde Diplomatique'ten çevrilmiştir. İlginç incelemenin tamamını yayınlamaya devam ediyoruz.

Haziran 1967 den sonra...

Gérard Chaliand

1967 Nisanı. Her halde tarih, Başkan Nasır'ın Tiran Boğazı'nın ablukasına ve onu izleyen sözlü tırmanmaya sadece taktik düşüncelerle, gerçek bir savaşa atılmaya niyeti olmadan giriştiğini kanıtlarla tespit edecektir. Ama gene de Arap orduları, kimisi Suriye ordusu gibi gerçekten savaşa tutuşmadan yenilgiye uğramışlardır. Bazı müşahitlerinde belirttikleri gibi bu yenilginin — salt askerî sebepler dışında — toplumsal ve siyasî sebepleri vardı: Rejimin güvencesi olan askerî cihazı tehlikeye düşürmemeyi tercih eden iğreti bir rejim gibi (Suriye); büyük imtiyazlara sahip bürokratik burjuvazinin bir parçasını teşkil eden ve statükoyu tehlikeye düşürecek bir davranışa pek hevesli olmayan bir subaylar kastı gibi (B.A.C.) sosyal yapılar gözönünde tutulduğunda, Yakındoğuda hiç bir rejim Vietnam tipinde bir halk savaşı verecek durumda değildir.

30 Haziran 1967 de El Feth, gizli bir toplantı yaparak mukavemete karar verdi. El Asifa, sayıları gelecek aylarda gittikçe artacak olan çok sayıda gönüllü topladı. Eylûl ayında tekrar başlayan silâhlı direniş Filistin halkında bir millî topluluğa ait olma duygusu yaratacaktır. El Feth, silâhlı hareketleri Ürdün kesimindeki şehirlere yöneltti: Nablus, Ramada, Jarajı işgal altındaki topraklarda halktan çok az destek gördüler; hepsi bozgunun etkisi ile moral çöküntüsüne uğramışlardı. Komandolar ancak akrabaları, eski arkadaşları ve komşuları ile temas kurabildiler. Fakat İsrail baskını çabucak duruma hâkim oldu; komandolara yardım eden Filistin'lilerin evlerini dinamitlediler.Bu durumda El Feth'in stratejisini değiştirmesi gerekiyordu. Öte yandan silâhlı mukavemetlerine karşı İsrail'lilerin tutumu Filistin'liler üzerinde önceleri bir ümitsizlik uyandırmasına rağmen sonradan İsrail'lilerin, Filistin'lilerin kinini daha fazla çekmemek düşüncesiyle şiddetlerini azaltmaları, Filistinlilerin cesaretlerini biledi.

El Feth Filistin'de zayiata daha fazala meydan vermemek için komando baskınlarını dışardan (Ürdün'den) yapmıya başladı. Böylece sık sık ve âni baskınlarla İsrail'i diken üzerinde tutup, insan güçlerini savaşa ayırtıp, ekonomik durumunu sarsma yoluna gitti. 1968 başında Ahmet Şukeyri O.L.P. nin başından ayrıldığından El Feth'te mukavemet hareketlerini zirvede değil de tabanda birleşmeye dâvet etti. Bu hareketler arasında bir koordinasyon bürosu kurulmasına rağmen bu teşebbüs ancak 1969 Şubat'ında verimli olmaya başladı. Yirmibir Mart 1968 Kereme savaşı oldu. Mühim miktardaki İsrail birlikleri hava desteği altında zırhlı vasıtalarla Şeria nehrini aştılar. Savaşa mecbur olmayan Filistin komandoları karşı koyma emrini aldılar; 12 saat direndiler. İsrail grupları önemli kayıplar vererek araçlarını bırakıp kaçtılar. Bu, İsrail'lilere göre önemsiz bir savaştı. Oysa Fiilstin mukavemetine göre Kereme — kilometreler boyunca uzayan yıkık ve terk edilmiş evleriyle — önemli bir dönemeçtir Arap devletleri, (Kral Hüseyin tahrip olmuş bir İsrail tankının üzerinde fotoğraf çektirmiştir) Kereme savaşını kendi ordularının başarısı olarak göstermek istemişlerdir. Filistin mukavemeti organizasyonları gerilla kanunlarını bilinçli olarak hiçe sayıp, 6 gün savaşlarının galibine karşı uçaksız ve tanksız olarak dövüşülebileceğini ispat ettiler. İsrail'liler bu savaşı basit bir askerî kayıp görüp daha önceki savaşlardan mağlûp çıkmış bulunan Filistin halkı için mütevazı da olsa bu zaferin psikolojik bir değer ifade ettiğini düşünememişlerdir.

— TAHKİMAT —

İşte bu tarihten sonra mülteciler arasında Filistinlilik kimliğinin yeniden ortaya çıkarılması yolunda propagandalara hız verilmiştir. Ve gene bu tarihten itibaren mukavemet güçleri kendi üslerini tahkim ederek az çok emin hale getirmişlerdir. İlk iş olarak Gor dağlarına büyük sayıda mücahit götürüldü. 1958 — 65 seneleri arasında yâni 7 senelik bir çalışma sonucu meydana getirdikleri ilk çekirdek, 1967 senesi bozgununun yarattığı ortamla El Feth teşkilâtına binlerce mücahit katabilmiş, İsrael'e varlığını kabul ettirmiş ve bu vurucu gücün sağlık hizmetleri için bir sıhhî teşkilât kurmuştur.

Kitleleri taraflarına katma amacı güden silâhlı savaş, meyvalarını vermeye başladı. Mukavemetin Arap halk oyundaki yankıları Baas'cı ve Nasır'cı cereyanların üstüne akıp Filistin kütlelerine kendini kabul ettirdi. Kısa zamandaki bu değişikliğin meydana getirdiği halk desteği, henüz organize edilemedi. Filistin organizasyonları bu değişikliğin verdiği avantajları henüz kontrolleri altına alamadılar. Ama fedailere karşı mültecilerin sempatisi 4 Kasım 1968 deki çatışmada açık olarak belli olmuştur:

Bir Ürdün saray ajanı olan Tahir Dablan, Zafer taburları adını verdiği bir silâhlı gurup hazırlıyarak 4 Kasım 1968 Ürdün muhafız kuvvetleriyle bir çarpışma meydana getirmiş, Ürdün'lülerin Filistin organizasyonlarına ateş açmalarını sağlamıştır. El Uda kampı civarında birkaç gün süren bu çarpışmada Ürdün kuvvetleri, ağır silâh kullanmalarına rağmen başarı sağlıyamamışlardır. Bunun üzerine Kral Hüseyin bir uzlaşma pazarlığı yapmak üzere Yasır Arafat'ı konuşmaya dâvet etmiştir. Daha sonra Filistin'liler, Sendikalar, Partiler ve silâhlı hareket guruplarının bir araya gelmesiyle acele toplantı yapmışlardır. Bu toplantının kendine ait bir askerî koordinasyon bürosu vardı. Ve İsrail devletine karşı millî bir kuvvet olarak görünme politikası gerekçesiyle sıkı bir işbirliğini karara bağladılar. Saray, 14 maddelik bir anlaşma imzaladı. Bu anlaşmıya göre Ürdün yanışma ve hareket birliği olarak, ortak bir Genel Kurmay meydana getirilecek, fedai komanbirlikleriyle El Feth fedaileri arasında bir dadoları ölü denizin güney tarafından taarruz etmiyeceklerdir. Bu son maddenin dışındaki hiç bir maddeye, kuvvetler arasındaki dengesizlikten dolayı riayet edilmedi. Ve bu senenin Ocak ayında Ürdün makamları askerlik hizmetini mecburi kıldılar.

(Devamı gelecek sayıda)

— Emperyalistlere karşı zafer kazanan bir gerilla grubu — El Feth, Filistin'de zayiata daha fazla yer vermemek için komando baskınlarını dışarıdan (Ürdün'den) yapmaya başladı. Böyle sık sık ve âni baskınlarla İsrail'i diken üzerinde tutup insan güçlerini savaşa ayırtıp ekonomik durumunu sarsma yoluna gitti. 21 Mart 1968'de Kereme savaşı oldu. Mühim miktardaki İsrail birlikleri hava desteği altında zırhlı vasıtalarla Şeria nehrini aştılar. Savaşa mecbur olmıyan Filistin komandoları karşı koyma emrini aldılar; 12 saat direndiler. İsrail grupları önemli kayıplar vererek araçlarını bırakıp kaçtılar. İsrail'liler bu savaşı basit bir askerî kayıp görüp daha önceki savaşlardan yenik çıkmış bulunan Filistin ve bütün Arap halkı için mütevazi de olsa bir zaferin psikolojik bir değer ifade ettiğini düşünememişlerdir.

Demokratik köylü hareketleri nasıl desteklenmeli?

Gürgün Say

(Baştarafı 11. sayfada)

● Çevre kasabalarda karşı-devrimci örgütler var mıdır? Bu örgütlerin gücü ve köylere etkisi ne kadardır?

● Kaymakam, Belediye Reisi, Savcı gibi görevlilerin, köylülerin demokratik mücadelesi önündeki olumlu ya da olumsuz tutumları nelerdir?

● Köy kadınlarının demokratik mücadeledeki yeri nedir? Katılıyorlar mı?

● Toprak mücadelesinde, köylü uzlaşma umudunu tamamen yitirmiş ve kesin direnme kararına varmış mıdır?

● Köylüler, başka bölgelerdeki toprak mücadelelerinden, örneğin Atalan ve Göllüce olaylarından haberdar mıdır?

● Köylüler, köylü gençlik beraberliğinden haberdar mıdır?

● Köylüler, kendilerine destek olmak üzere gelen devrimci arkadaşların, bu desteği oy kaygusuyla ya da başka hesaplarla yapmadığından emin midir?

● Köylüler, devrimcilerle olan dayanışmasında, arayı açmak için karşı-devrimci güçlerin çıkaracağı dedikodulara karşı uyanık mıdır? Yoksa bu dedikoduların etkisinde kalıp dayanışmayı bozabilir mi?

● Köylünün devrimcilerden istediği eylem biçimi nedir?

● Mücadeleyi geliştirirken, bölgede yardımcı olacak örgüt ve kişiler kimlerdir?

DEMOKRATİK KÖYLÜ MÜCADELESİNİ DESTEKLERKEN, DEVRİMCİLERİN YAPABİLECEĞİ EYLEM BİÇİMLERİ: Bu konuda önce şu kuralı belirtelim: Eylem biçimi ne olursa olsun, devrimci aydınlar, mücadelede, gerektiğinde yol gösterici uyarmalarda bulunmakla beraber, köylülerin önderliğini kabul edecek ve onlara destek olmakla yetinecektir. Böylece, hareketin sun'î ve ısmarlama bir biçim alması önlenecektir.

Eylem biçimleri, mücadelenin koşullarına göre olacaktır. Doğrudan doğruya köylünün toprağa kavuşturulması mı, yoksa bilinç düzeyinin yükseltilmesi için eğitici çalışmalar mı gereklidir? Bu soruların cevabını, köylünün durumu ve oradaki somut şartlar belirleyecektir.

Hangi eylem biçimi kararlaştırılmış olursa olsun, mücadelenin başarılı olabilmesi için şu hususlara dikkat göstermek gereklidir:

● Köylüdeki potansiyeli yüksek tutmak.

● Mücadelenin çevrede duyulup yayılmasını sağlamak.

● Civar köyleri de örgütleyerek güçlenmek.

● Mücadelenin haklılığını kamuoyunda savunacak olanakları hazırlamak.

● Karşı-devrimci güçlerin toparlanıp kuvvetlenmesine fırsat vermemek. Ve onların aralarında kurduğu ittifakları parçalamak.

Şimdi, bu hususları göz önünde tutarak yapılabilecek eylem biçimlerini ele alalım:

● Köyde toplantılar düzenliyerek, bilinçlenmeye yardımcı olmak.

● Devrimci yayınları köylülere sağlamak.

● Günlük basında mücadeleyi yansıtmak.

● Basın toplantıları düzenlemek.

● Gereken zamanlarda miting ve gösteriler düzenlemek.

● Toprağa kavuşma sırasında köylü-gençlik ittifakını en sağlam biçimde gerçekleştirmek.

SONUÇ:

Bütün bu çalışmalar, demokratik köylü hareketlerinin yurt çapında yoğunluk kazanarak başarıya ulaşmasını öngörür. Devrimci aydınların, topraksız ve az topraklı köylülerle ittifak kurarak yürüttüğü mücadele, Millî demokratik devrim uğruna yürütülen mücadeledir. Şüphesiz ki, demokratik devrimin başarılmasıyla, köylüler, büyük toprak sahiplerinin tahakkümündeki bağımlı kişiler olmak durumundan kurtulacak ve küçük mülk sahibi toprak burjuvası durumuna geleceklerdir. Köylülerin küçük burjuva durumuna gelmesi, toplumdaki kapitalist ilişkileri ortadan kaldırmayacaktır. Gene zengin ile fakir, burjuva ile proleterya arasında yeni çelişkiler olacaktır. Meta üretimi sistemi içinde toprağa tasarrufta tam sosyal adalet gerçekleşmiyecektir. Ama toplumun demokratik devrimi gerçekleştirerek daha ileri ve daha yüksek bir düzeye varması o toplumun insanın insan tarafından sömürülmesine yer vermiyen sosyalist toplum biçimine yaklaştıracaktır. Onun için Türk köylüsünü gerçek demokrasi uğruna mücadelesi sosyalist olarak bizim de mücadelemizdir.

U

KOYLERDE YÜRÜTÜLECEK EYLEM BİÇİMİ TASLAĞI

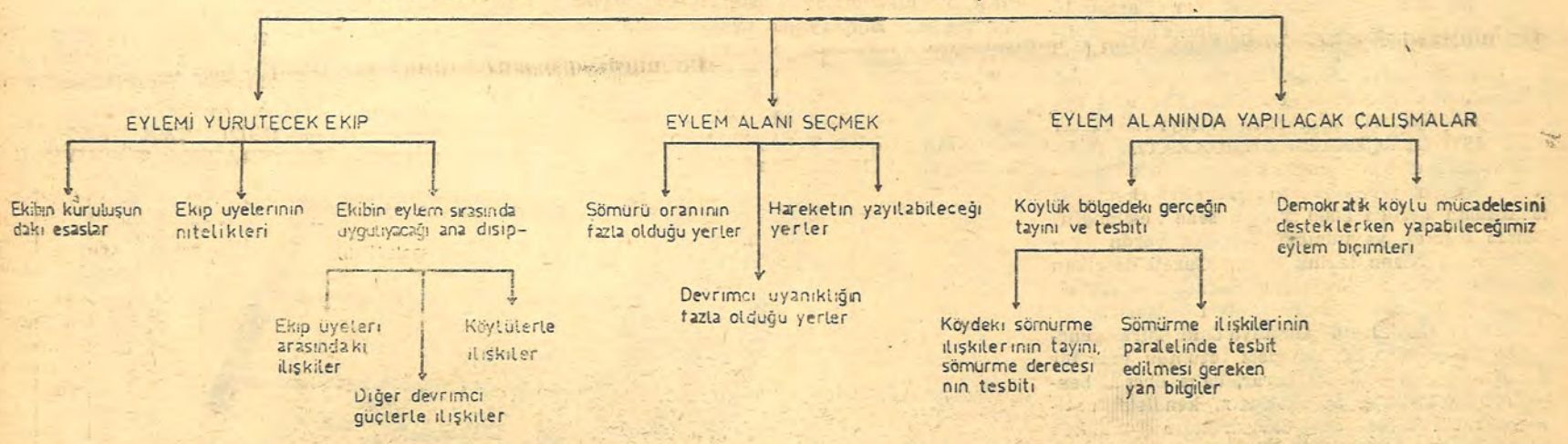

Bilim ve Sosyalizm Yayınları

V. I. LENIN

Devlet ve ihtilâl

MARKSİZMİN, DEVLET VE PROLETARYANIN İHTİLÂLDEKİ GÖREVLERİ ÜZERİNE DOKTRİNİ

Bilim ve Sosyalizm Yayınları : Bahçelievler, 22 nci Sokak No. 12/A - Ankara

Bu çocuk kimin?

Erol Çurmak

İki büyük devrimci örgüt var Avrupa'da: ATÖF ve ATTF. Bunlardan birincisi **Almanya'** daki **Türk öğrenci** derneklerini çatısı altında toplayan bir **federasyon;** ikincisi Avrupa çapında birçok irili ufaklı işçi derneklerinin bir araya gelerek kurdukları **Avrupa Türk Toplumcu Dernekleri Federasyonu.**

Devrim için çırpınan, proletaryanın kurtuluşu için çabalayan özlü devrimcilerin içinde savaş verdikleri bu iki örgütün Almanya'nın iki ayrı kentinde aynı günlerde tartışmalı toplantıları yer aldı. Tartışma konusunun her ikisinde de, «En doğru devrimci stratejinin saptanması» oluşu tesadüfî değildir. Gerçekte son günlere dek bu gibi stratejik tartışmaların, her iki örgüt bünyesinde sürüp gitmekte olduğu biliniyordu. ATÖF (ALMANYA TÜRK ÖĞRENCİ DERNEKLERİ FEDERASYONU) bünyesinde faal öğrencilerin bir çoğunun aynı zamanda ATTF'ye bağlı örgütler içinde de nüfuzu vardır. Devrimci gençler Cemiyetler Kanununun «Öğrenci dernekleri siyasetle uğraşamazlar» sınırlamasını aşıp devrimci hareketin içinde ve proleter sınıfın yanında olmak bilincine varmışlardır. Hakim sınıfların uzantıları olan Avrupa'daki Türk resmî yetkililerinin Anayasa dışına düşmek bahasına yürüttükleri baskı ve kışkırtmalar bu gerçeği değiştirememekte, özellikle öğrenci düşmanı öğrenci müfettişi Ali Rıza Özgüç'ün bu yönde çabaları havada kalmakta, öğrenciler her geçen gün daha bilinçli, daha inançlı olarak devrimcilik görevlerini bu baskı ve kışkırtmalara rağmen yapmaktalar. Her iki federasyonun aynı günlerde aynı ya da benzeri konuları ele alıp tartışması bu doğru ilişkileri kanıtlar.

Aynı konuları tartışıp iki ayrı sonuçlara varan bu iki örgütün toplantılarından Öğrenci Dernekleri Federasyonu (ATÖF)ün saptadığı doğru devrimci strateji konusunda Türk Solu okurları bilgi sahibidirler. (Bak: Türk Solu Sayı: 81). Biz burada **diğer devrimci yolu seçen** ATTF'nin eleştirisini yapmaya çalışacağız.

Diğer Devrimci yol

Daha önce Frankfurt'ta yapılması kararlaştırılıp sonradan Köln'e usulsüz bir şekilde aktarılan ATTF 2. Yönetim Kurulu toplantısına Federasyona bağlı 9 kuruluştan sadece 6 sının katılması, bu toplantının yapıldığı Köln şehrine çok yakında bulunan diğer üç kuruluşun katılmayışları, uzun süredir oportünizmin paralelinde, çaba gösteren Köln Türk Gençliği Kültür Klübü'nün (ki Federasyon yönetimi bu çevreden gelmedir) doğru devrimci çizgide savaş veren bu kuruluşlara karşı yürüttüğü saldırıların sonucudur. Aynı çevrelerin federasyon genel strateji tartışmalarını TİP'e bağlılık mesajlarıyla sonuçlandırma çabaları ve bunun için özlü bir devrimci topluluk içinde adî meydan politikacıları ağziyle nutuk çekip, giderek sorunu «TİP'in devrimciliğinden şüphe eden var mı?» sorusuyla oylamaya sokmak isteyişi ilginçtir. TİP'in Türkiye'deki devrimci harekette yeri ve ağırlığı konusuna değinmekten ve bu noktanın saptanmasından büyük bir dikkatle kaçan oportünistlerin emrindeki **diğer devrimciler,** karşılarında bilimin doğruladığı Türkiye için geçerli, en doğru devrimci yolun günümüzde «Millî demokratik devrim» olduğunu savunan tek örgütün (Stockholm Türk Birliği) zararsızlaştırıp «örgüt düşmanı» ilân ederek ANT dergisinin 128. sayısında çıkan kararla oportünistliklerini belgelemişlerdir. Doğru devrimci çizgide oldukları bilinen Frankfurt, Stutgart ve Nürnberg devrimcilerinin bu toplantıya katılmayışları, başka bir örgüt üzerinde durmalarının yanlışlığını burada belirtmeden edemiyeceğiz.

TİP'e zarar vermemek derken, örgüte musallat olmuş sendika ağaları ve onların yaşattıkları Marksizmin temel ilkelerini kavrayamamış, ya da kavramaktan kaçınmış, bu yüzden yurdumuzdaki devrimci harekete büyük kayıplar verdirmiş kliğin zarar görmemesini, anlayarak gerçek zararlı yolu seçmiş bulunan Köln ve Londra'nın yanısıra son günlerde doğru devrimci çizgiye bir hayli yaklaşmış bulunan Berlin Türk devrimcilerinin bu kararın çıkmasında gösterdikleri çabayı unutmak ve buna üzülmemek elde değildir.

Bu devrimci dostlar küçük hesaplarla bilinçsiz şekilde diğer devrimci yola kaymaktalar. «Tek legal sosyalist örgüt» deyimi ile vermek istedikleri şey gerçekte çok basittir ve bunu doğrudan verecek güçleri vardır. Öte yandan Marksizmi savunan tüm devrimci örgütler legal-illegal Lenin'in geliştirdiği «Millî demokratik devrim» gerçeğini inkâr edemezler. Türk soluna büyük hizmetleri bulunan tüm eski ustaların haklarına saygılı olmakla beraber kişisellik kokan ustalar çekişmesinin yerine doğru devrimci tezi ölçü alıp bunu örgüte benimsetmek ve yetersizlikleri, tükenmişlikleri bugün apaçık gözüken kliğin örgütten uzaklaşmaları için savaş vermek en doğru davranış olacaktır. Bu kliğin düşmesiyle -ki bu yakındır- kimin geleceğini düşünmek yersizdir. Kim gelecekse devrimci saflarda sınavlardan geçerek gelecektir. Gelecekleri doğru devrimci yoldan sapmalarını önlemek, devrimci gelişmeye zarar gelmesinden sakınmak ödevimizdir; bu ödevi yerine getirecek taptaze güçler vardır, çoğalmaktadır.

Bugün diğer devrimci yolda inat eden ATTF'nin bundan sonraki yönetim kurulu toplantısı Stockholm'de yapılacak. Tüm gerçek devrimcilerin diğer devrimcilere karşı hazırlıklı olarak katılacakları bu toplantıdan sonra çocuğun nesebi belli olacaktır.

Almanya'daki öğrencilere faşist baskılar

Almanya'da okuyan öğrenciler arasında bağımsızlık ve demokrasi düşüncesinin yayılması karşısında, emperyalizmin işbirlikçisi iktidar baskısını arttırmıştır. Devrimci öğrencilere pasaport verilmemekte, kanunsuz işlemlerle öğrencilikle ilişkileri kesilmektedir. Ayrıca «TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE» mücadelesi veren Almanya Türk Öğrenci Federasyonu (ATÖF) 'na Dışişleri Bakanlığı tarafından verilen 5000 TL bu sene kesilmiştir. Bunun dışında yayınladığı derginin yurda sokulması 24 Nisan tarihli Resmî Gazete'de çıkan Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklanan ATÖF, iktidarın faşist tutumunu protesto etmiştir:

«A.P. iktidarının Almanya'daki Türk gençliğine karşı takındığı saygısız tutumun yeni bir örneğini teşkil eden bu karar, daha önceki benzerleri ile birlikte, bu iktidarın, kendisini antidemokratik tutum ve davranışların tehlikeli alışkanlığına iyiden iyiye kaptırdığının apaçık bir delilini daha vermiş oldu.»

Almanya'daki öğrenci müfettişi A. Rıza Özgüç, 1961 Anayasasına aykırı olan «Yurt dışında öğrenim görenlerle ilgili yönetmenlik» hükümlerini dahi çiğnemektedir. ATÖF, Öğrenci Müfettişliğinin kurduğu kiralık ajan ve ihbarcı şebekeleriyle takviye edilen faşist baskı mekanizmasına karşı şiddetli bir mücadele açmıştır. Emperyalizmle işbirliği yapan sınıfların «yüksek çıkarlarının yılmaz bekçisi» olan müfettişin kanunsuz işlemleri ve tutumu uygulanan faşist metodlar ve baskılar, ATÖF'ün yayınladığı bir kitapta bütün belge ve kanıtlarıyla ortaya konmuştur. Yayınlanan belgeler meseleyi inkâr edilemiyecek şekilde aydınlatmaktadır. Öğrencilikle ilişiği kesilen 16 öğrencinin bütün suçu yurtsever olmaktan, Türkiye'nin bağımsız ve demokratik bir ülke olmasını istemekten başka bir şey değildir. Emperyalist uşaklarının silâhı olan komünizm suçlaması ve «aşırı cereyanlara kapılarak» gerekçesi elde hazırdır. Öğrencilikle ilişiği kesilenler Almanya'da öğrenimlerine başarı ile devam eden öğrencilerdir. ATÖF Başkanı Hakkı Kskin ve Aydınlık Dergisi Almanya temsilcisi Metin Günday'la birlikte, Berlin Toplumcular Ocağı üyelerinden bir kısmı kanunsuz olarak öğrencilikle ilişiği kesilenler arasındadır.

Bütün bu baskılara rağmen Almanya'da işçi ve öğrencilerin meydana getirdiği devrimci saflar her geçen gün güçlenmekte ve baskılar çoğaldıkça bu saflar çelikleşmektedir. Son olarak toplanan 19 Mayıs Gençlik Kongresinde Almanya'daki işçi ve öğrencilerin devrimci sesi faşist baskılara gereken cevabı vermiştir: «YAŞASIN GELECEĞİN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE'Sİ!»

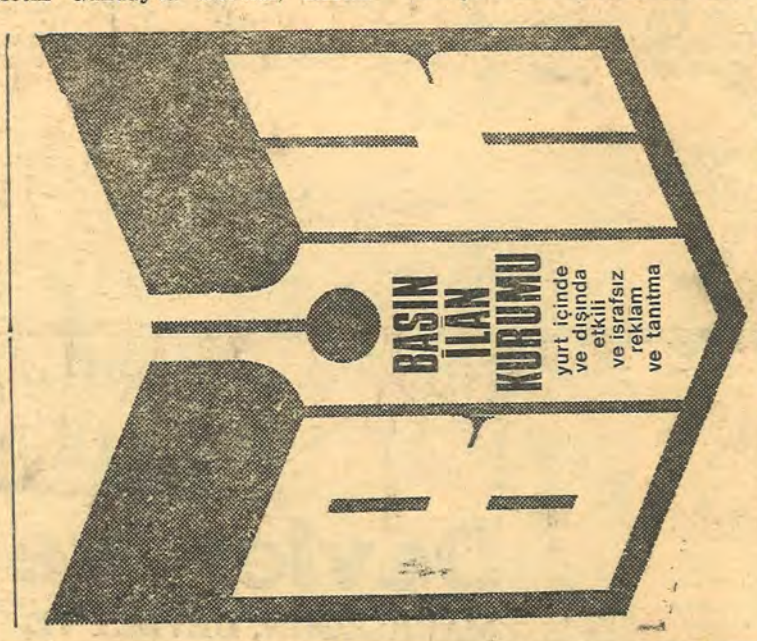

(Basın 60669) 154

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır * Eskiz ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur * Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no:1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete ● Sahibi : Şerif Tekben ● Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen ● İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon : 27 39 61 ● Ankara Temsilciliği : Ahmet Say ● Dizgi: Son Saat ● Baskı: Ülke Mat. İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 ● Anadolu Dağıtımı : GA - ME - DA ● Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa uçak : 80 TL., Amerika uçak : 170 TL. ● İlân : Santimi 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli (%50) indirimlidir.